

การถ่ายภาพเชิงศิลป์ เรื่อง “ฉันเป็นสาวเจน-วาย”

FINE ART PHOTOGRAPHY TITLED “WE ARE PRETTY GEN-Y”

T105943

นางสาวอัญรัตน์ ต้นศิริ

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....105943
วัน,เดือน,ปี.....-8.S.O.2552

b.....
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาถ่ายภาพ ภาควิชาศิลปะศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติศิลปนิพนธ์

การถ่ายภาพเชิงศิลป์ เรื่อง “ฉันเป็นสาวเจน-วาย”

FINE ART PHOTOGRAPHY TITLED “WE ARE PRETTY GEN-Y”

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้ศิลป
นิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... พิชญ์ นงอินทร์ ..... วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๒ .

(อาจารย์พิชญ์ นงอินทร์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์

โครงการถ่ายภาพเชิงศิลปะชุด

“WE'RE PRETTY GEN-Y”

ชื่อ นางสาว อัญรัตน์ ตันศิริ
สาขาวิชา การถ่ายภาพ
ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2551
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ พิชักษณ์ ทัศนชัยบุตร

บทคัดย่อ

ปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร computer และ internet เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อคน วิทยาลัย และวัยทำงานอย่างมาก เป็นเครื่องมือค้นหาแหล่งความรู้ที่ใช้งานง่ายและสะดวก แต่คนบางกลุ่ม ก็ใช้ไปในทางไม่ดี บางคนหมกมุ่นกับมันมากเกินไป วัยรุ่นสาวมากมายถูกล่อลวง ไปข่มขืนหรือ เต็มใจไป ด้วยการสนทนาผ่าน computer และ internet ข้าพเจ้าจึงนำเสนอเรื่องเหล่านี้ผ่าน ภาพถ่ายโดยใช้แนวทางการทำงานของWANG QINGSONG ซึ่งมีความใกล้เคียงกันในแง่ของ องค์ประกอบภาพและเรื่องราว เสียดสีสังคม โดยใช้ตุ๊กตาแทนวัยรุ่นสาวเหล่านั้น และตกแต่ง ภาพเพิ่มเติมด้วย computer

ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณทุกผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
อาจารย์ พิจักษณ์ หนันชัยบุตร ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่ใจดีมากๆ เพื่อนๆทุกคนในสาขา
การถ่ายภาพ โดยเฉพาะ เม ตี๊บ แอมป์ บอล และ ทุกคน ทุกสิ่ง ที่ข้าพเจ้ารู้จัก

๒

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

ศิลปะนิพนธ์ชิ้นนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ศึกษาหลักการถ่ายภาพของ WANGQINGSONG และ นำแนวทางการคิดของ WANGQINGSONG มาใช้ในงานถ่ายภาพของข้าพเจ้า โดยนำเสนอ งานถ่ายภาพเชิงศิลป์ ด้วยการนำเรื่องราวของวัยรุ่นสาวที่หมกมุ่นกับ computer และ internet มาสื่อเทียบเสียดสี โดยใช้ตุ๊กตาแทนวัยรุ่นสาวเหล่านั้น และตกแต่งภาพเพิ่มเติมด้วย computer

ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
คำนำ	ค
สารบัญ	ง

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความสำคัญ/ที่มา	1
1.2 วัตถุประสงค์	1
1.3 ขอบเขตการทำงาน	1
1.4 แนวทางในการบรรลุเป้าหมาย	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.6 ปัญหาที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	2

บทที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ภาพถ่ายเสียดสีสังคม	3
2.2 วิเคราะห์ตัวอย่างงานของ มานิต ศรีวานิชภูมิ	3
2.3 วิเคราะห์ตัวอย่างงานของ WANG QINGSONG	9
2.4 ป๊อป อาร์ต	16
2.5 ศิลปะ ป๊อปอาร์ต	17

บทที่ 3 ประวัติช่างภาพ

3.1 มานิต ศรีวานิชภูมิ	19
3.1.2 บทควมสร้างสรรค์และความคิดเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ	20
3.2 ประวัติช่างภาพ Wang Qingsong	23
3.2.1 ถ้อยแถลงจากWang Qingsong	23

ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

บทที่4วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงาน	
4.1 ข้อมูลและความเป็นมาในการสร้างงาน	26
4.1.2 การนำเรื่องราวมาตีความเป็นสัญลักษณ์เพื่อใช้ในงาน	26
4.2 การแทนลักษณะของวัยรุ่นในปัจจุบันผ่านตุ๊กตา	28
4.3 การนำลัทธิศิลปะป๊อปอาร์ตมาใช้ในงาน	29
4.4 การนำเรื่องราวมาสื่อผ่านกระบวนการถ่ายภาพ	29
บทที่5การทำงานจริง	
5.1 ขั้นตอนการทำงาน	31
5.2 ตัวอย่างชิ้นส่วนต่างๆที่ใช้ประกอบในการสร้างภาพ	31
บทที่6ผลงานสำเร็จ	
6.1.1 ชื่อภาพ “ไฟใหม่”	36
6.1.2 ชื่อภาพ “น้ำท่วม”	37
6.1.3 ชื่อภาพ “HI5”	38
6.1.4 ชื่อภาพ “My space”	39
6.1.5 ชื่อภาพ “จักรวาลของฉัน(Universe)”	40
6.1.6 ชื่อภาพ “ขยะ(Rubbish)”	41
บทที่7บทสรุปและข้อเสนอแนะ	
7.1 สรุปผลการทำงาน	42
7.2 ปัญหาในการทำงาน	42
7.3 ข้อเสนอแนะ	42
บรรณานุกรม	43

จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มา

แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ของข้าพเจ้ามาจากการที่ข้าพเจ้าได้เล่น internet และมี blog ส่วนตัวเช่น hi5 และ myspace ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันสนุก และดีมัน ต้องคอย on line และเช็คข้อความ ความคิดเห็นต่างๆที่จะมีคนอื่นๆทั้งรู้จักและไม่รู้จัก มาพูดคุย ทักทายข้าพเจ้า ซึ่งมันทำให้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีคนให้ความสนใจ และอยากพูดคุยกับข้าพเจ้า แต่พอเล่นได้พอสมควร ข้าพเจ้า ได้รู้จักเพื่อนผู้หญิงจำนวนไม่น้อยที่หมกมุ่นกับ blog ของตัวเองอย่างหนักและใช้ภาพของคนอื่นที่ไม่ใช่ตนเองมาหลอกลวงชายหนุ่มที่ตนสนใจเพื่อให้เขาสนใจและพูดคุยด้วย โดยไม่เคยพบเจอกันในที่แรกข้าพเจ้ารู้สึกกลัวผู้หญิงเหล่านี้ แต่อีกความรู้สึกหนึ่งก็เข้าใจ และข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดที่ว่า Computer และ internet คงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับคนกลุ่มนี้เพราะมันสามารถทดแทนบางอย่างที่ในชีวิตจริงทำไม่ได้ เป็นไม่ได้ ถ้ามันเป็นเครื่อง มือ ทดแทน หรือเติมเต็ม สิ่ง ที่ ต้องการ มันคงมีค่าทางจิตใจกับคนกลุ่มนี้มากพอสมควร

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อเสนอให้เห็นถึงสังคม internet หรือ โลกcyber ของวัยรุ่นไทยปัจจุบัน
2. เพื่อเสียดสี ล้อเลียน ประชดประชัน วัยรุ่นสาวกลุ่มนี้
3. เพื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัวที่มีต่อสังคม internet ของวัยรุ่นไทยจำนวนไม่น้อยในปัจจุบันว่ามันดูไร้สาระโดยถ่ายทอดผ่านทางงานศิลปะภาพถ่าย นำเสนอเป็นภาพถ่ายเชิงเสียดล้อเลียน

1.3 ขอบเขตของงาน

ถ่ายภาพสีจำนวน 6 ภาพ ด้วยกล้อง Nikon D80 และตกแต่งเพิ่มเติมด้วยโปรแกรม photo shop

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเล่นคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ในการหาข้อมูลหรือหาเพื่อนคุยโดยสนทนาผ่าน internet และดูแนวทางจากช่างภาพที่ทำงานเสียดสีสังคม
2. วิเคราะห์จากข้อมูลที่ได้รวบรวมมาแล้วนำมาวิเคราะห์ว่าควรนำเสนอผลงานออกมาในรูปแบบใด จึงเหมาะสมกับการสื่อสารแนวความคิดได้มากที่สุด
3. เขียนแบบร่างเกี่ยวกับภาพที่จะถ่าย
4. ถ่ายภาพสำรวจสถานที่
5. ดำเนินการถ่ายตามแบบร่าง
6. แต่งภาพและอัดภาพ

1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ทำงานอย่างเป็นระบบ คิดเป็นขั้นตอน ศึกษาขั้นตอนการทำงาน แนวความคิดของศิลปิน วิเคราะห์ข้อมูลและเลือกเทคนิคมาประยุกต์ใช้กับงานของตนเองได้อย่างเหมาะสม

1.6 ปัญหาที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

1. การควบคุมภาพทุกภาพให้ออกมาในทิศทางเดียวกันได้อย่างลงตัว
2. สภาพภูมิอากาศที่ไม่แน่นอน อาจก่อให้เกิดอุปสรรคในการทำงานได้
3. ทิศทางขององค์ประกอบทางศิลปะที่อาจไม่ลงตัว

บทที่ 2

วิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ภาพถ่ายเสียดสีสังคม

มีช่างภาพมากมายที่ทำงานในเชิงล้อเลียน เสียดสี ประชดประชันสังคม ข้าพเจ้าสนใจรูปแบบในงานของช่างภาพชาวจีนชื่อ Wang Qingsong และช่างภาพของไทย มานิต ศรีวานิชภูมิ เพราะคุณแล้วเกิดความรู้สึกเจ็บๆปนตลกร้ายซึ่งทั้งสองท่านนี้ไม่ได้ใช้เทคนิคมากมายเป็นงานภาพถ่ายแบบ Conceptual Photography แต่ภาพที่ดูดิบๆเข้าใจง่ายๆนั้นก็ถ่ายทอดออกมาได้อย่างตรงประเด็น และเรียบง่าย แบบที่เรียกว่ากั๊ดตรงจุด

การเสียดสีก็มีหลายรูปแบบ ทั้งเสียดสีเพื่อให้เห็นคุณค่าแล้วเกิดความรู้สึกเศร้า เสียดสีเพื่อความตลก หรือเพื่อล้อเลียน ฯลฯ ซึ่งก็แล้วแต่ความต้องการของช่างภาพว่าอยากจะให้เป็นอย่างไร อยากจะให้แสบคิอะไรกับคนดูภาพ หรือเสียดสีอะไรบางอย่างเพียงเพื่อความสะใจของตัวเอง แต่การที่คนดูจะเข้าใจในภาพมากน้อยแค่ไหน ต้องขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และทัศนคติ ที่มีทั้งของช่างภาพ และคนดูเองว่าจะสื่อสารและรับสารได้มากน้อยแค่ไหน

2.2 วิเคราะห์ตัวอย่างงานของ มานิต ศรีวานิชภูมิ

ช่างภาพของไทยที่ข้าพเจ้าถือว่าเป็น ตัวอย่างที่ชัดเจนคือ มานิต ศรีวานิชภูมิ ในภาพชุด Pink Man/เริ่มต้นในปี1997,2540 และ สงคราม ไร้เลือด This Bloodless War /1997,2540ข้าพเจ้าดูภาพ Pink Man แล้วรู้สึกถึงความแสบเจ็บเสียดๆ เหมือนตัวเองกำลังโดนว่าอยู่เพราะ Pink Man เป็นคนแบบบริโภคนิยม ข้าพเจ้าก็เช่นกัน และคนส่วนใหญ่ของโลกก็เป็นลัทธิบริโภคนิยมในสังคมทุนนิยม เช่นกันเมื่อมองภาพของ Pink Man แล้วคงเข้าใจได้ไม่ยากว่าช่างภาพต้องการจะสื่ออะไร เสียดสีอะไร หรือประชดประชันใคร

ชีวประวัติมนุษยีสีชมพู

ฟิงค์แมน (Pink Man) หรือ มนุษย์สีชมพู
ปรากฏตัวครั้งแรก ในช่วงปี 2540/1997

ชายในเสื้อสูทสีชมพูสะท้อนแสง กับรถเข็นสี
ชมพูคู่บาร์มีของเขา เดินช้อปปิ้งอยู่ที่ชอยละลาย
ทรัพย์ ถนนสีลม ด้วยใบหน้านิ่งสงบ ไร้อารมณ์
ปราศจากความรู้สึกใดทั้งสิ้น ..และนับจากนั้น ชาย
คนนี้ก็เริ่มเดินทางทั่วประเทศไทย (พร้อมรถเข็นสี

ชมพู) ไปทุกหนทุกแห่ง โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยว หรือที่ใดซึ่งมีความสำคัญต่อค่านิยมของสังคม
..เขาปรากฏกายในรูปแบบของโปสเตอร์ ตู้ไฟหน้าห้างสรรพสินค้า หน้าร้านทอง ..เขาสวมบทบาท
ของนักอนุรักษ์นิยม (ทั้งฝั่งชายและฝั่งขวา) นักวิชาการ ชนชั้นสูง แม้กระทั่งผู้เคร่งในศีลธรรม-
ศาสนา

เรียกว่าอะไรก็ตาม ที่สังคมไทยคิดว่าเป็นค่านิยม เป็นแฟชั่น
สิ่งที่ควรยกย่อง หรือเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ ฟิงค์แมน
คนนี้ไม่เคยมีชื่อที่จะมีส่วนร่วม สวมบทบาทนั้น เขาพร้อมที่จะไหล
ไปตามกระแสสังคมอย่างไม่จำเป็นต้องขังคิด และไปพร้อมกับ
รถเข็นสีชมพูของเขา

เมื่อถึงจุดหนึ่ง เมืองไทยคงน่าเบื่อหน่ายเกินไปสำหรับนัก
บริโภคนิยมนี้ เขาเริ่มออกเดินทางต่างประเทศ เก็บเกี่ยวทุกสิ่งทีมนุษย์
ในสังคมโลกปรารถนา ไปเยือนบาห์ลี ไปเที่ยวยุโรป ไปอย่าง
ยิ่งใหญ่และปราศจากความรู้สึกใด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ้าสุดท้ายกำลังจะกลายเป็นรูปปั้นสำหรับบูชา
มีไว้ให้คนได้พึ่งพาในยามทุกข์ร้อนใจ

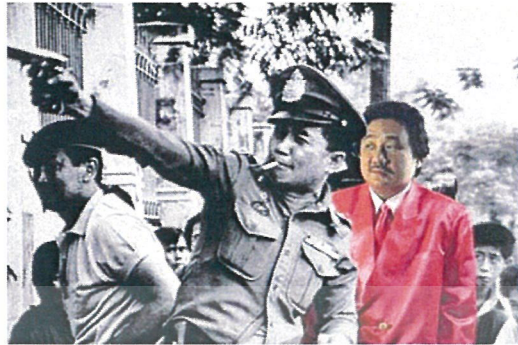
ศิลปิน/ช่างภาพ มานิต ศรีวานิชภูมิ สร้างงาน
อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ทุกชุด ทุกเรื่องราวล้วน
บอกเล่าความเป็นไปในสังคมทุนนิยม ในเชิง
วิพากษ์วิจารณ์สังคม ..ในกลุ่มงานจำนวนมากนั้น
ฟังก์แมน/Pink Man เป็นชุดที่ใช้เวลาต่อเนื่อง
ยาวนานที่สุดและยังเป็นชุดที่ใช้สถานที่
หลากหลายทั้งในและต่างประเทศ

ฟังก์แมน คือสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของลัทธิบริโภคนิยม เป็นภาพสะท้อนของสิ่งที่
เป็นอยู่บนโลกทุนนิยมปัจจุบัน เป็นกระจกเงาทางความคิดของสังคมโลก

“Pink Man”

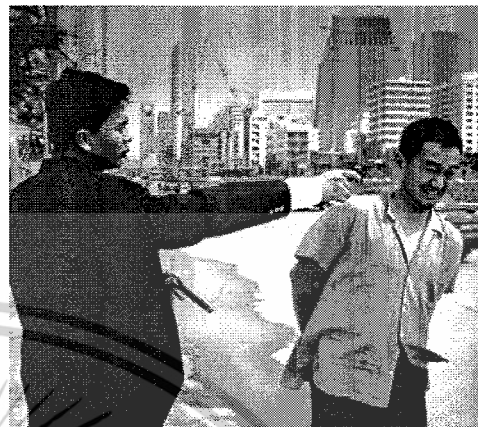
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานของ มานิต ศรีวานิชภูมิ นั้นเรียกว่าเป็น Conceptual Photography และใช้สัญลักษณ์ชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐาน ใส่สูทสีชมพูสะท้อนแสง พร้อมรถเข็นซื้อปิ้งสีเดียวกันกับชุด สีหน้าไม่แสดงอาการอะไร ไม่สนใจใคร ไปอยู่ในสถานที่ต่างๆ หรือเหตุการณ์ต่างๆ พร้อมรถเข็นคู่ใจ เช่นภาพที่เขาย้อนกลับไปในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2514 ที่ประเทศไทยเกิดการประท้วงครั้งยิ่งใหญ่ ในภาพมีนักศึกษา โคนทารุณกรรม และตายอย่างโหดร้าย โดยฝีมือของลูกเสือชาวบ้าน รัฐบาล และตำรวจ แต่เขากลับยื่นนิ่ง สีหน้าเฉยๆแบบไร้ความรู้สึก เหมือนคนชนชั้นสูงที่ไม่เคยเดือดร้อนหรือเข้าใจทุกข์ของคนอื่น ไม่ช่วยใคร ไม่เข้าข้างใคร เพราะสนใจแต่ความสุขของตัวเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“This Bloodless War”

สงครามไร้เลือด/This Bloodless War ออกสู่สาธารณะในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจของเมืองไทย เนื้อหาในภาพกล่าวถึงการถูกคุกคามทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศ การโจมตีค่าเงินบาทจนมาถึงการล่มสลายของระบบการเงินในประเทศ เป็นสงครามเพื่อการยึดครองที่ไม่ต้องส่งทหารไปตายเลยสักคนเดียว จากเหตุการณ์นี้ มานิตเปรียบเทียบให้ใกล้เคียงกับสงครามเวียดนามได้ สังหารเชลยศึกเวียดนาม (Murder of a Vietcong by Saigon Police Chief, 1968) ผลงาน เอ็ดดี้ อัดัมส์ (Eddie Adams) ในภาพนั้นเชลยศึกถูกขู่หัวยิงสมองกระชูดอหวน้ำกล้องถ่ายภาพ และในงานของมานิต เขาถ่ายภาพนั้นใหม่โดยเปลี่ยนตัวแสดงจากอหิเบศิดำรงเวียดนามมาเป็นชายไทยในเสื้อสูท จากเชลยศึกเวียดนามมาเป็นชาวบ้านคนไทย (คนในภาพคือ ชาติชาย ปุ๋ยเปีย ศิลปินคนสำคัญของเมืองไทย) จากหลังกลายเป็นอาคารธุรกิจในกรุงเทพ

อีกภาพหนึ่ง ต้นฉบับเดิมคือ ภาพการทิ้งระเบิดลงกลางหมู่บ้าน (Trang Bang เมื่อ 8 มิถุนายน 2515/1972) ในภาพนั้นเด็กผู้หญิงร่างเปลือยเปล่า (Pan Thi Kim Phuc) กำลังวิ่งหนีความร้อนของระเบิดนาปาล์ม พร้อมคนอื่นๆ เส้นตะแคงมุมของถนนพุ่งสู่ฉากหลังซึ่งเป็นควันจากระเบิด และมีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทหารอเมริกันเดินตาม ซึ่งเป็นผลงานของช่างภาพชื่อ Nick Ut ..ในสงครามเวียดนาม เด็กผู้หญิงเปลี่ยนเป็นสาวออฟฟิศ ในมือหิ้วสินค้าแบรนด์เนมวิ่งหน้าตาดีเหมือนในภาพถ่ายต้นฉบับ หรืออีก

ภาพหนึ่ง คือภาพการสังหารหมู่ชาวบ้านที่หมู่บ้านมายไล (My Lai 16 มีนาคม 2511/1968) ..กลายเป็นภาพชนชั้นกลางนอนตายเกลื่อนบนสะพานลอย สินค้าแบรนด์เนมหล่นกระจัดกระจาย

ภาพถ่ายต้นฉบับที่ยกตัวอย่างมานี้เป็นภาพที่คนส่วนมากคุ้นเคยกันอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นคนมีการศึกษาในเมืองไทย หรือประชาชนทั่วไปในโลกตะวันตก ดังนั้นเมื่อมานิตนำต้นแบบเหล่านี้มาเล่าซ้ำ ถ่ายใหม่ เปลี่ยนบริบท เปลี่ยนยุคสมัย คนดูงานส่วนมากก็ยังเข้าใจและรู้ว่าภาพในสงครามเวียดนามี่มานิตมีต้นแบบมาจากที่ใด และการฉลาดใช้ของมานิตคือการนำสงคราม เศรษฐกิจไปเปรียบกับสงครามเวียดนาม ซึ่งทำให้การนำภาพต้นแบบจากสงครามเวียดนามมาใช้ ดูมีความหมายลึกซึ้งสะกิดใจผู้คนได้เป็นอย่างดี และความรู้สึกนี้สามารถสัมผัสได้ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ เท่ากับว่างานชุดเดียวของเขานี้ จะนำไปแสดงที่ไหนก็ได้ในโลก คนดูก็ยังเข้าใจแล้วยังเป็นที่สนใจอีกด้วย เพราะภาพนั้น คือความรู้สึกนึกคิดหรือความเจ็บปวดของคนไทยในช่วงเวลาหนึ่ง ..นำเสนอความเป็นไทยโดยที่ไม่ต้องนั่งห่มสไบ

การสร้างงานในลักษณะนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ ไม่ใช่แนวคิดแหวกแนว เพราะงานลักษณะนี้สามารถพบเห็นได้บ่อยครั้งในช่วงทศวรรษของปี ค.ศ. 1980-90 ในกลุ่มงานภาพถ่ายหลังสมัยใหม่ (Postmodern Photography) และแน่นอนว่า มานิตไม่ได้ผู้คนเดียวที่คิดกับลัทธิศิลปะใดหรือรูปแบบเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง เนื่องจากมานิตเป็นคนที่เน้นการสื่อสารเป็นสำคัญ ส่วนรูปแบบ หรือแม้แต่ภาพถ่าย เป็นเพียงพาหนะที่นำไปสู่เป้าหมายแห่งการสื่อสารของเขาเท่านั้น ..นี่คือการฉลาดใช้ของมานิตอีกข้อหนึ่ง

อีกประการคือการเลือกเวลานำเสนอ งานชุดนี้ออกมาเมื่อปี 2540 ทุกคนในช่วงเวลานั้นรับรู้ที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะใด ภาพที่ตรงสถานการณ์มาในเวลาที่เหมาะสม ย่อมเรียกคนดูได้ดีกว่าเสมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เช่นเดียวกัน ถ้านำเสนอช้าเกินไป เร็วเกินไป หรือผิดช่วงเวลาทางอารมณ์ของสังคมแล้ว ย่อมไม่เกิดผลตอบสนองแน่นอน การปะทะทางอารมณ์ สืบเนื่องจากงานชุดนี้ เกิดขึ้นหลายครั้งในช่วงปี 2540-41 แต่ไม่ได้เป็นไปอย่างฉับพลัน ..ช่วงแรกของการแสดงงาน มานิตเลือกที่จะใช้สถานที่สาธารณะมากกว่าหอศิลป์ เป็นการแสดงงานถนนของแท้ วิธีการนำเสนอของเขาคือให้เพื่อนศิลปินหลายคนยื่นถือกรอบรูป เรียงแถวอยู่หน้าสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศ ดูไปก็เหมือนกับการประท้วง ทุกคนยื่นถือกรอบรูป มีผ้าปิดจมูกคาดเอาไว้ มานิตเลือกสถานที่เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย ตลาดหลักทรัพย์ ถนนสีลม (หน้าตึกซี พี) บริเวณสยามสแควร์ ..ปฏิกริยาของคนดูในช่วงแรกมีทั้งแปลกใจ เพิกเฉย สนุก มุงดู ถ่ายรูปเล่น ด้านข่าวตามหนังสือพิมพ์ก็เป็นไปอย่างคึกคัก เป็นเรื่องสนุกสนานเสียส่วนใหญ่ ..การปะทะทางอารมณ์ตามมาทีหลัง เป็นเหมือนพลังงานสะสม อาจเก็บกลับไปคิดแล้วนึกขึ้นได้ หรือตัวมานิตเอง ไปพูดคุยเอาที่ไหนสักแห่ง และสืบเนื่องไปจนถึงงานแสดงนิทรรศการกลุ่ม ชื่องาน Never My Land ที่ฝ่ายवादกขอบ (คือกลุ่มอภิรักษ์จักรี) พื้นที่ฉิมพาร่วมวงต่อต้าน ผลที่ตามมาคือนิทรรศการนี้ได้เป็นข่าวไปทั่วโลก

อารมณ์ของสังคมช่วงปี 2540-41 มีทั้งเศร้า หดหู่ สะใจ โกรธแค้นปะปนกันไป คนต่างชาติ (ฝรั่ง) ที่อยู่ในเมืองไทยจำนวนหนึ่งก็เริ่มรู้สึกหวาดระแวงคนไทยบางกลุ่ม เพราะไปบอกว่าฝรั่งคือต้นเหตุแห่งหายนะ ..ช่วงเป็นเวลาที่แปลกปะหลาดช่วงหนึ่งของชีวิตในเมืองไทย ..สงครามไร้เลือดของ มานิต ศรีวานิชภูมิ บันทึกเสียเวลานั้นไว้ ไม่เพียงแค่อินภาพถ่าย แต่ในความทรงจำของคนมากมายที่ทั้งชื่นชม เกลียดชัง และขมขื่นไปกับการตอกย้ำ

2.3 วิเคราะห์ตัวอย่างงานของ WANG QINGSONG

WANG QINGSONG เป็นช่างภาพชาย ชาวจีน เขาเรียกงานของเขาว่าเป็นงานstyle “kitsch” แต่โดยทั่วไปแล้วนิยามงานของเขาว่าเป็นงาน”conceptual photography” งานของเขาเป็นงาน เสียด สีสังคม และ การบริโภคนิยม โดยเฉพาะสังคมและวัฒนธรรมของชาวจีนสมัยใหม่เมื่อได้รับวัฒนธรรมแบบตะวันตก วิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชาวจีนได้เปลี่ยนไปเพื่อให้ทันยุคทันสมัยที่เรียกกันว่า โลกาภิวัตน์

“Can I cooperate with you?”2000

ผลงานชิ้นนี้สื่อถึงความคิดของเขาที่ว่าชาวจีนนั้นดูไร้พลังในการที่จะต่อกรกับวัฒนธรรมของชาวตะวันตก เมื่อสังเกตภาพทางขวาจะเห็นชายชาวตะวันตก นั่งอย่างสบายใจอยู่บนรถถีบ สามล้อ โดยมีชายชาวจีนเป็นผู้ปั่นจักรยานและมีบริเวณเป็นหญิงชาวจีนคอย ถือพัดโบกให้ ใบพัดนั้นมีเครื่องหมายการค้าของสินค้าที่เป็นที่นิยมไปทั่วโลก นั่นคือแม็คโดนัลด์และ เครื่องดื่ม โค้ก ส่วนทางซ้ายมือมีชายชาวจีนถือธงชาติจีนที่มีขนาดเล็ก ให้ความรู้สึกไร้พลังแห่งความเป็นสัญลักษณ์ของประเทศ และมีชาวจีนสองคนที่ดูตัวเล็กเกินจริง นั่งคุกเข่าประสานมือ ในเชิงขอร้อง นอบน้อม อยู่เบื้องหน้าชายบนรถสามล้อ เมื่อนำชื่อภาพ “can I cooperate with you” ซึ่งหมายถึง “ให้ฉันร่วมมือกับคุณได้ไหม “ จึงเข้าใจได้ว่าชาวจีนนั้นเป็นทาสและนอบน้อมต่อ วัฒนธรรมตะวันตกอย่างมาก ชาติจีนขนาดเล็กในมือนั้นคงจะนำมาแลกกับการเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตกที่ชาวจีน เชื่อว่ามันคือสิ่งทันสมัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“Requesting Buddha no.1”1999

ผลงานชิ้นนี้ของเขาเล่าถึงความต้องการของชาวจีนที่เพิ่มมากขึ้น ความเป็นสังคมบริโภคนิยม ชาวจีนสมัยก่อนนั้นเมื่ออธิษฐานต่อพระพุทธเจ้าก็จะขอให้ร่ำรวย แข็งแรง อายุยืนยาวไม่เจ็บ ไข้ ไข้ ป่วย พืชผลทางการเกษตรงอกงามดี แต่ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ ชาวจีนยุคใหม่มีความต้องการบางอย่างที่มากขึ้นและมักจะเป็นสิ่งที่ดูฟุ่มเฟือย เช่น โทรศัพท์มือถือ เงิน และ ของใช้ทันสมัยต่างๆ ดูได้จากภาพนี้ก็คือสิ่งที่ชาวจีนร้องขอจากพระพุทธเจ้าในยุค โลกาภิวัตน์ ในมือของพระพุทธเจ้า นั้นมีแต่สิ่งฟุ่มเฟือย เช่น เบียร์ บุหรี่ ซีดี้ โทรศัพท์มือถือ และแม้แต่บัลลังก์ของพระพุทธเจ้ายังเป็นรูปทรงของกระป๋องโค้ก ซึ่งจะว่าไปแล้วสิ่งต่างๆ ที่ร้องขอไม่ได้มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันมากนัก แต่ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป สิ่งของพวกนี้กลายเป็นค่านิยมที่คนส่วนใหญ่ต้องการและต้องมีเพื่อความทันสมัย ซึ่งเป็นความคิดที่มาจากสื่อ การโฆษณา เข้ามาครอบงำจิตใจของผู้บริโภค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“Poisonous spider”2005

ภาพนี้เสียดสีการบริโภคนิยม Wang Qingsong ต้องการที่จะสื่อถึงว่าการบริโภคนิยมนั้นคือการที่เราชิงซื้อ ชิงใช้จ่าย มีความต้องการ มีความอยากได้ ในสิ่งฟุ่มเฟือยมากเพียงใด มันก็เหมือนกับเหยื่อที่ติดใยแมงมุม เมื่อสังเกตดูที่กลางของใยแมงมุมจะเห็นคนติดอยู่ และมีสินค้า เครื่องอุปโภคบริโภคประจำวันติดอยู่รอบๆ ซึ่งใยแมงมุม ก็เปรียบเหมือนการตลาดโฆษณาของ นักลงทุนเป็นแมงมุมพิษที่ดักรอจะกินเหยื่อ เมื่อเหยื่อติดกับดักของแมงมุมแล้ว ก็ยากที่จะหลุดออก มาดังเช่นที่เราต้องใช้จ่ายสินค้าฟุ่มเฟือยต่างๆอย่างหยุดไม่ได้ เมื่อหมดก็ซื้อใหม่วนไปเรื่อยๆ นั่นคือการติดกับดักขนาดใหญ่ของแมงมุมพิษแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“Battle field”2004

ทุกวันนี้สื่อและการโฆษณามีความสำคัญต่อวิถีชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก สินค้าที่โฆษณาทางโทรทัศน์ มียอดขายมากกว่าสินค้าที่ไม่ได้โฆษณาหลายเท่าตัว ยังมีการโฆษณาให้ผ่านตาเท่าไร ยิ่งเพิ่มยอดขายให้กับบริษัทนั้นๆ นอกจากการโฆษณาทางโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์ ใปปลิว และนิตยสารต่างๆแล้ว ป้ายโฆษณาขนาดยักษ์ที่เรียกว่า billboard หากอยู่ในที่เหมาะสม ที่ผู้บริโภค จะเห็นผ่านตาได้มากๆ หรืออยู่ในทำเลทองแล้ว ย่อมเป็นที่ต้องการของนักลงทุนเจ้าของบริษัทใหญ่ๆ ดังเช่นภาพนี้ของ Wang Qingsong ที่ต้องการเสียดสีในเรื่องการโฆษณาซึ่งก็เป็นเรื่องหนึ่งของการบริโภคนิยม การแข่งทำเลทองเพื่อการโฆษณา แย่งพื้นที่กันปะเปปปลิวทำให้กำแพง นี้กลายเป็นสนามรบทางการค้าของบริษัทต่างๆ Wang Qingsong ประชดประชัน ในทางที่ว่าการแย่งกันปะเปปปลิวโฆษณาในทำเลทองของบริษัทต่างๆนั้น ปะทะกันไป ปะทะกันมาจนสูงท่วมหัวจนไม่เหลือที่ว่างเลยทีเดียว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“Another battle series no.6”2001

“Another battle series no.7”2001

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“Another battle series no.8”2001

ภาพในseriesนี้ Wang Qingsong ต้องการเสียดสีถึงการต่อสู้กับวัฒนธรรมตะวันตกและการบริโภคนิยมตามแบบชาวตะวันตกที่เข้ามาในประเทศจีน โดยใช้สัญลักษณ์ของสินค้าอย่างแม็คโดนัลด์และเครื่องคั้นน้ำอคลมซี่ห่อต่างๆที่มีอยู่มากมายในประเทศจีน ต่อสู้กันในสนามรบ แม้ว่าทางด้านของสินค้าจากตะวันตกจะไม่มีทหารเลยแต่กลับดูเหมือนว่าทหารชาวจีนที่มีจำนวนมากกว่านั้นจะบาดเจ็บ พ่ายแพ้ และไม่มีทางที่จะเอาชนะได้เลยในสงครามแห่งการบริโภคนิยม ที่มีสินค้าจากตะวันตกเป็นเจ้าของส่วนแบ่งทางการตลาดขนาดใหญ่ในประเทศจีน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ป๊อป คัลเจอร์

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา วิถีชีวิตของสังคมอเมริกันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ความเป็นสังคมเมือง อุตสาหกรรมที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้สังคมอเมริกันก้าวเข้าสู่สังคมแบบทุนนิยมอย่างเต็มตัว ค่านิยมแบบบริโภคนิยมและวัตถุนิยมเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติตามระบบทุนนิยม ซึ่งก็ส่งผลให้สินค้าขนาดใหญ่ท่วมเมือง ป้ายแสง ไฟนีออนเต็มไปหมด จากสภาพสังคมที่เกิดขึ้นในขณะนั้นทำให้เกิดกระแสวัฒนธรรมอย่างหนึ่งขึ้นมาคือ วัฒนธรรมป๊อป หรือที่เรียกกันว่า ป๊อป คัลเจอร์

ป๊อป คัลเจอร์ คือ วัฒนธรรมที่สร้างขึ้น โดยมหาชน โดยมหาชน และเพื่อมหาชน ป๊อป คัลเจอร์ ในอดีตจำกัดอยู่เพียงวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ที่เป็นชนชั้นล่างหรือผู้ถูกปกครอง ส่วนผู้ปกครองเป็นเจ้าของ High Culture แต่เพียงผู้เดียว ไม่มีการข้ามแดนข้ามเขตกันมายาวนาน อาจเป็นเพราะว่าการส่งผ่านวัฒนธรรมยุคก่อนนั้นอาศัยสถาบันครอบครัว ศาสนา รัฐ ตลอดจนหลักศีลธรรม จารีต ก็มีส่วนด้วย แต่เนื่องจากมีสื่อต่างๆ เกิดขึ้นมากมายในสังคม ไม่ว่าจะเป็นสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งแควดวงบินเท็งในสมัยนั้นก็คึกคักมาก มีทั้งศิลปินที่เกิดใหม่ และที่เป็นตำนานกระแสความคลั่งไคล้อย่าง Elvis Presley, The Beatles, Marilyn Monroe และคนอื่นๆ อีกมากมาย ทำให้ช่องว่างระหว่างวัฒนธรรมค่อยๆ ลดน้อยถอยลง ช่วยส่งให้วัฒนธรรมป๊อปขยายวงกว้างมากขึ้น จนในปัจจุบันโลกได้เปลี่ยนแปลงกลายมาเป็นเช่นนี้ที่แตกต่างจาก 40-50 ปีก่อนอย่างสิ้นเชิง เงินในกระเป๋าอาจจะไม่เท่ากันแต่ทุกคนก็พอจะมีโอกาสฟังเพลงคลาสสิกได้ มีมือถือได้ และเรายังได้เห็นชนชั้นสูงหรือคนขาวคลั่งไคล้งานดนตรีของคนผิวดำกันหน้าตาเฉย ทุกวันนี้เสื้อผ้าที่ใส่ อาหารที่เรากิน บ้านที่อยู่ รถที่ใช้ คนตรีที่ฟัง หนังสือที่ดู ร่างกายตั้งแต่หัวจรดเท้าล้วนก่อตัวขึ้นมาจากป๊อป คัลเจอร์ทั้งสิ้น เช่น ชาเขียว โทรศัพท์มือถือ แฟชั่นสินค้าแบรนด์เนม รายการทีวีเรตติ้งสูงๆ การสัก เจาะ ทำศัลยกรรม ซิวจิต ฟิตเนส โยคะ ซึ่งหลายเรื่องดูเหมือนการพยายามกระแสแต่แล้วด้วยตัวมันเองกลับกลายเป็นกระแสเสียเอง ก็เลยกลายเป็นวัฒนธรรมป๊อปไปโดยปริยาย

2.5 ศิลปะ ป๊อปอาร์ต

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 วิถีชีวิตของผู้คนในสังคมอเมริกันได้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และจากสภาพความตึงเครียดของสังคมในช่วงนั้นได้ส่งผลการเปลี่ยนแปลงต่องานศิลปะ จากที่ผู้คนมักจะนิยมงานแบบ Abstract ที่ต้องใช้จินตนาการความคิด ความฝันอย่างสูงในการชมงานประเภทนี้ ความนิยมก็ได้แปรเปลี่ยนไป กล่าวคือผู้คนหันมานิยมงานศิลปะที่มองเห็น สัมผัสได้ในโลกแห่งความเป็นจริงมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ประจำวันต่างๆ ด้วยเหตุนี้ทำให้ศิลปะแบบ Pop Art เกิดขึ้นมาสนองความรู้สึกของคนในช่วงเวลานั้น

ป๊อปอาร์ตเป็นขบวนการหนึ่งของศิลปะ ที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ประมาณ ค.ศ. 1955 บนฐานบริบทสังคมบริโภคนิยม ศิลปินกลุ่มนี้มีความเชื่อทางศิลปะว่า ศิลปะจะต้องสร้างความตื่นตื้นอย่างฉับพลันแก่ผู้พบเห็น ดังนั้นเนื้อหาศิลปะของป๊อปอาร์ตจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้คนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้คนในสังคมปัจจุบันที่กำลังได้รับความสนใจหรือวิพากษ์วิจารณ์ขณะนั้น

เพื่อให้การสะท้อนเรื่องราวที่ปรากฏในปัจจุบัน ให้สัมผัสถึงความรู้สึกของการที่เป็นปัจจุบันอย่างแท้จริง ศิลปินป๊อปอาร์ตได้ใช้วัสดุจริง และกลวิธีการดังศิลปินกลุ่มคาตา คิวบิสม์ เซอร์เรียลลิสม์ และแอ็บสแตรกเอ็กเพรสชันนิสม์ปฏิบัติกัน ซึ่งเป็นการใช้กลวิธีทางศิลปะที่หลากหลายนั่นเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของศิลปินแต่ละคน เช่น บางคนสนใจภาพโฆษณา บางคนสนใจคาราภาพยนตร์ บางคนสนใจเครื่องจักรกล บางคนสนใจเครื่องนุ่งห่ม ก็มักจะนำสิ่งต่างๆ ที่จินตนาการดังกล่าวมาจัดวางตำแหน่งอย่างง่ายๆ ดังที่ปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปจึงทำให้นักวิจารณ์ศิลปะบางคนให้ความเห็นว่าป๊อปอาร์ตไม่ใช่ศิลปะ แต่เป็นเพียงเรื่องราวหรือรูปแบบการโฆษณาต่างๆ เท่านั้น จึงไม่มีคุณค่าที่ลึกซึ้งพอที่จะจัดเป็นงานศิลปะได้ ในขณะที่นักวิชาการบางกลุ่มจัดให้เป็นศิลปะได้ ข้อความความคิดเห็นที่ไม่ลงรอยดังกล่าเป็นกระแสใหญ่ ทำให้พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่ในอเมริกา (The Museum of Modern Art) จึงได้มีการประชุมเกี่ยวกับศิลปะป๊อปอาร์ตขึ้น โดยตรงในวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 1962 การประชุมครั้งนี้มีผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะจำนวนมากมาร่วมอภิปรายถกเถียงหาข้อสรุปกัน โดยมีศิลปินป๊อปอาร์ตสร้างผลงานจำนวนหนึ่งมาจัดแสดงด้วย

การประชุมครั้งนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะบางท่านได้ให้ความเห็นว่า ควรจัดให้ป๊อปอาร์ตเป็นศิลปะได้ และควรเรียกศิลปะที่สะท้อนภาพแห่งความจริงนี้ว่า ศิลปะเหมือนจริงใหม่ หรือ The New Realism ของอเมริกา แต่ในที่สุดก็ได้มีมติให้ชื่อว่า ป๊อปอาร์ต (Pop Art) ตามที่นักวิจารณ์ศิลปะชาวอังกฤษที่ชื่ออวอร์เรนซ์ อัลล์เวย์ เป็นผู้คิดคำและเสนอชื่อศิลปะแนวทางนี้ ในการประชุมที่สถาบันศิลปะร่วมสมัย ในกรุงลอนดอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กล่าวโดยสรุปแล้ว ป๊อปอาร์ตเป็นแบบอย่างของศิลปะที่สะท้อนพลังสภาพแท้จริงของสังคมปัจจุบัน ตามความรู้ความเข้าใจของสามัญชนทั่วไป ในช่วงหนึ่ง เวลาหนึ่ง เช่น คารายอดนิยม ดาราภาพยนตร์ คุณภาพอันเลเลิศของสินค้า คำขวัญ เป็นศิลปะที่แสดงเกี่ยวกับความซุกมุ่นวุ่นวายของสังคม ซึ่งพุ่งประจุพลุ นิยมกันอย่างมากในวันนี้ พอถึงวันพรุ่งนี้ก็อาจจะลืมนไปแล้ว ทั้งนี้เป็นผลของความเชื่อทางศิลปะของศิลปินป๊อปอาร์ตว่า “ศิลปะสร้างขึ้นจากสิ่งสัพเพเหระของชีวิตปัจจุบัน เป็นการแสดงความรู้สึกของประสบการณ์ทั้งหมดของศิลปินในช่วงเวลาหนึ่ง ขณะหนึ่ง และสถานที่แห่งหนึ่งเท่านั้น ซึ่งสะท้อนความรู้พื้นฐานธรรมดาที่ศิลปินมีส่วนร่วมอยู่ให้ปรากฏ” ซึ่งเราสามารถมองลักษณะรูปแบบของศิลปะป๊อปอาร์ตผ่านผลงานและการแสดงออกของศิลปิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

ประวัติช่างภาพ

3.1 มานิต ศรีวานิชภูมิ

มานิต ศรีวานิชภูมิ เกิดที่กรุงเทพฯ ปี 1961 จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มานิตเริ่มทำงานเป็นช่างภาพอิสระให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆ หลายปีก่อนที่จะพลิกผันมาทำงานศิลปะ ผลงานของเขาเกี่ยวกับเรื่องวิพากษ์สังคมบริโภคนิยม ชั้นที่โดดเด่นที่สุดคือชุด “ฟังก์ แมน” เรื่องราวของมนุษย์สีชมพูที่เกิดจากความรู้สึกแปลกแยกของเขาต่อสังคม ฟังก์ แมน ได้บุกรุกและสอดแทรกตัวเองไปในวิถีชีวิตประจำวันของคนทั่วไปทั้งในปัจจุบันและอดีต

เกิด : 27 กันยายน 1961

การศึกษา : 1984 - สาขาทัศนศิลป์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ
1990 - อบรมการทำหนังเชิงทดลอง ครั้งที่ 1 สถาบันเกอเซ่ กรุงเทพฯ
1994 - อบรมการทำหนังเชิงทดลอง ครั้งที่ 2 สถาบันเกอเซ่ กรุงเทพฯ"

มานิต ศรีวานิชภูมิ คนกรุงเทพฯโดยกำเนิด ได้ทำหน้าที่เป็นทูตทางภาพถ่ายให้กับเมืองไทยหลายครั้งมาแล้วทั่วโลก ในนิทรรศการและพิพิธภัณฑ์สำคัญหลายแห่ง อาทิเช่น เดอะ แฮย์เวิร์ด แกลเลอรี (อังกฤษ), พิพิธภัณฑ์ศิลปะเอเชียนแห่งฟูกูโอกะ (ญี่ปุ่น), ชาว เปาโล เบียนนาล (บราซิล), เซ็นโทร เดอ ลา อิมาจัน (แม็กซิโก), พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยหลุยเซียนา (เดนมาร์ก) และ เดอะควินส์แลนด์ อาร์ต แกลเลอรี (ออสเตรเลีย) ผลงานของเขาเคยแสดงที่หอศิลป์วิทนิทรรศศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กรุงเทพฯ 2000) และในการแสดงกลุ่มเอเชียติ๊ก้า ที่เขมรและฝรั่งเศส รวมทั้งที่ เดอะ โฟโต้กราฟเฟอรัส แกลเลอรี ที่อังกฤษ (เอเชียติ๊ก้า) นอกจากนี้ ภาพถ่ายชุด ความฝันชาวไทย และ ฟังก์แมน#๑ ยังได้รับมอบรางวัล โกเดวส์สกี ในอันดับที่สอง สำหรับภาพสี โดยสถาบันโฟโต้กราฟฟิค ริชอร์ส เซ็นเตอร์ (มหาวิทยาลัยบอสตัน) รางวัลนี้ตั้งชื่อตามผู้คิดค้นฟิล์มโกดักโครม ภาพชุดสงครามไร้เลือด และ ฟังก์แมน ออน ทัวร์ ของเขาถูกซื้อไปเป็นสมบัติถาวรของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิพิธภัณฑศิลป์เอเชียนแห่งฟูกูโอกะ เช่นเดียวกับ เอาร์ท ออฟ คอนโทรล โดย พิพิธภัณฑศิลป์แห่ง
สิงคโปร์ปี 2545 มานิต ศรีวานิชภูมิ ได้รับเลือกให้เป็น 1 ใน 100 ศิลปินภาพถ่ายโลกที่มีผลงานโดดเด่นตลอดระยะ 5 ปีที่ผ่านมา โดยหนังสือภาพถ่าย BLINK ของสำนักพิมพ์ Phaidon Press (ลอนดอน) และในปี 2546 เขาได้รับเลือกจากสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยให้เป็น 1 ใน 7 ศิลปินไทย เข้าร่วมแสดงงานมหกรรมศิลปภาพถ่ายออสโล นอร์เวย์ (Oslo Foto Kunst Skole) ผลงานของเขาถูกซื้อเป็นสมบัติถาวรของพิพิธภัณฑศิลป์ในต่างประเทศหลายแห่ง รวมทั้ง Maison Europeenne de la Photographie (ปารีส) หนังสือรวมภาพถ่ายของเขาชื่อ กรุงเทพ คำ-ขาว

3.1.2 บทควมสร้างสรรค์และความคิดเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ

เมื่อช่างภาพ/ศิลปินปล่อยผลงานออกสู่สาธารณะ หน้าที่ก็จบลงเพียงเท่านั้น ที่เหลือเป็นเรื่องของคนดู ใครจะชอบหรือไม่ชอบ อยู่เหนือการควบคุมของคุณไปแล้ว คุณไม่สามารถคุมปากคนทั้งร้อยทั้งพันคนได้ แต่คุณก็ต้องรับฟังเสียงสะท้อนที่กลับมาด้วย เพราะงานภาพถ่ายคือการสื่อสาร บางทีต้องดูว่าสื่อกันได้ในระดับใด อย่างไร และนั่นคือความเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ

เราทั้งสองเห็นตรงกันว่าบ้านเมืองนี้ ยังขาดวัฒนธรรมการวิจารณ์ที่เข้มแข็ง

การวิจารณ์นั้นมิใช่เพียงการรับฟัง (แล้วไม่โกรธกัน) เท่านั้น เพราะการวิจารณ์คือการสื่อสารอีกประเภทหนึ่ง มิใช่แค่แจ้งฟังวิจารณ์อย่างเดียว แต่ตัวผู้วิจารณ์เองนั้น ต้องมีความเห็นที่เป็นประโยชน์ หรือนำเสนอองค์ความรู้ใหม่แก่ผู้รับฟังด้วยเช่นกัน และเมื่อเป็นเช่นนั้น การวิจารณ์จะเกิดเป็นแรงขับเคลื่อนสู่ความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีกว่าได้ ..มานิตกล่าวเสริมว่า เรื่องแบบนี้มันเป็นหลักกรรมทางพุทธศาสนา มิใช่เรื่องเร้นลับ เมื่อรับฟังคำวิจารณ์ คุณต้องมีความอดทน ความเข้าใจ ต้องเข้าใจผู้วิจารณ์ด้วยว่าเขาอยู่ในสถานะไหน มีความรู้เพียงใด และต้องรับฟังอย่างมีเมตตา บางอย่างอาจเกิดจากความเข้าใจที่คาดเคลื่อน คุณก็ต้องอธิบาย เขาก็ควรฟัง บางอย่างอาจเกิดจากการสื่อสารที่ไม่ตรงเป้า คุณก็ต้องนำมาคิด และบางอย่างมันก็เป็นประโยชน์จริง

ภาพถ่ายเป็นเรื่องของการสื่อสาร สื่อความคิดและนำเสนอ

การสร้างงานแต่ละชุด ต้องใช้เงินมาก ภาพถ่ายเป็นงานที่ลงทุนสูง ต้องใช้เวลาในการทำงานอย่างมาก เมื่อลงทุนไปแล้วก็ต้องมีผลสะท้อนกลับมา ต้องมีคนรับฟัง ต้องมีปฏิกิริยาเกิดขึ้น ..ไม่อย่างนั้นแล้วจะทำไปทำไม แสดงงานหอศิลป์ครั้งหนึ่ง หวังแค่คนมาดูร้อยสองร้อยคนเท่านั้น หรือ การลงทุนสร้างงานต่อหนึ่งชิ้น เป็นเงินเท่าไร? มีคนมาดูงานเฉลี่ยต่อหัวแล้ว มันคุ้มหรือ ถ้าหวังแค่นั้น สู้อาเงินมายืนแจกหน้าหอศิลป์ยังจะดีกว่า และประเด็นเรื่องการลงทุนได้ย้อนกลับไปสู่เรื่องของการสื่อสาร เมื่อคิดจะเสียเงินขนาดนั้น ต้องมีเรื่องจะเล่า และเรื่องที่จะเล่านั้น ต้องเป็นสิ่งที่สำคัญต่อคนดูด้วย หรือพูดง่าย ๆ มันต้องสำคัญต่อสังคม ในความเห็นของมานิต เมืองไทยมีช่างภาพ

มากมาย มีงานแสดงภาพถ่ายบ่อยครั้งมากจนจำกันไม่หมด แต่คนดูมีก็คน ..เรายุกันต่อถึงเรื่องนี้ คือคนดูมีสิทธิที่จะเลือก จะดูหรือไม่ดูล้วนเป็นสิทธิอันชอบธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อดูแล้วก็ไม่ได้เกิดแรงบันดาลใจ ไม่มีอารมณ์ร่วม ไม่กระตุ้นเร้าความนึกคิด ไม่ช่วยโยให้โกรธ เกลียด รัก หรือ ลุ่มหลง แล้วจะเสียเวลาไปดูทำไมการที่มานิรับเชิญไปแสดงงานต่างประเทศบ่อยครั้ง และในช่วงหลังนี้ความรู้สึกของเขาไม่ใช่อารมณ์ปลาทปลิ่ม แต่เป็นความรู้สึกโคดเคี้ยวที่มีเขาเป็นคนไทยอยู่คนเดียว ขณะที่ศิลปินจีน (ซึ่งเปิดประเทศได้ไม่นาน) แต่ศิลปินจีนก็ได้รับเชิญกันเป็นขบวน มากันเป็นระบบ มีภัณฑรักษ์ (Curator) ติดตามมาด้วย แล้วทำไมเทศกาลศิลปะขนาดใหญ่ในเวทีสากล จึงใจร้ายกับงานศิลปะภาพถ่ายไทยได้เพียงนี้ เรามีช่างภาพอยู่ทุกหัวมุมถนน ทำไมไม่ลองเชิญคนอื่นบ้าง หรือวิธีการสื่อสาร-นำเสนอของเราต่างไปจากสังคมโลก..??

เรื่องนี้ย้อนกลับไปที่ วัฒนธรรมการวิจารณ์ที่ไม่เข้มแข็ง ส่งผลให้คนรุ่นหลังยังคงสร้างงานที่คล้ายกันไปหมด ไม่เพียงแต่วิธีนำเสนอเท่านั้น แนวคิดก็ยังไม่เข้มข้นพอที่จะแหวกออกไปจากกระแสหลัก ส่วนสถาบันการศึกษา (ที่เหมือนจะเป็นความหวังของสังคม) ก็ปราศจากความกล้าหาญ และเลือกเดินทางที่ปลอดภัยไว้ก่อนเสมอ

งานภาพถ่ายในบ้านเรา เป็นงานประเภท Harmless นั่นคือ คำจำกัดความของมานิต ซึ่งขอแปลเป็นภาษาไทยว่า “งานไร้พิษสง” หมายความว่าอย่างไร ภาพถ่ายต้องมีพิษสงด้วยหรือ จะต้องไปกัดกับใคร...มีนิ้วกดชัตเตอร์ก็น่าจะพอแล้วนี่นา แน่ใจว่าการกดชัตเตอร์ต้องใช้นิ้วกด และไม่ต้องไปไล่กัดกับใครด้วย..แต่ในความหมายของมานิตคือ งานที่อยู่ในกรอบความคิดแบบ “ปลอดภัยไว้ก่อน” หรือ “เดินตามกันไป” ที่สุดแล้ว มันไม่พาเราไปถึงไหนสักแห่ง นอกจากเวียนว่ายอยู่ที่เดิม คนดูก็เบื่อหน่าย ไม่ตื่นเต้นเร้าใจ เมื่อเห็นรูปหนึ่ง อีกร้อยรูปก็คงเหมือนกัน...แต่ถ้าคนดูเริ่มรู้สึกว่าการถ่ายภาพมันมีอะไรแปลกใหม่อยู่เสมอละ หากเขาคิดว่าถ้าพลาดงานนี้ไป เขาจะกลายเป็นคนที่ตกข่าว หลงโลก ถ้าเขารู้สึกว่าภาพถ่ายมันมีอะไรที่คาดไม่ถึงอยู่ทุก 3 เดือน 6 เดือน ..และถ้าเป็นดังนี้ คิดหรือไม่ว่าจำนวนคนดู-คนติดตามจะมีมากขึ้นอีกขนาดไหน

ด้วยลักษณะเฉพาะของภาพถ่าย สามารถทำให้คนรัก โกรธ เกลียดชัง เสรีฯ สยองขวัญ หรือ กระทั่งตื่นตระหนกกับสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริง แต่ช่างภาพได้ใช้คุณสมบัติของภาพถ่ายเต็มตัวแล้ว หรือยัง สิ่งเหล่านี้ (ในภาพถ่าย) ถูกนำไปใช้ในงาน โฆษณาสินค้า โฆษณาชวนเชื่อทางการเมือง งาน สื่อมวลชนมาเป็นเวลานาน ..แล้วบทบาทของช่างภาพอยู่ตรงไหน ในเมื่องานโฆษณา คนที่ออกความคิดคือฝ่าย creative งานการเมืองก็มาจากพวกที่ปรึกษาพรรค งานสื่อ นั้น บรรณาธิการเขาก็เป็นคนคิดและเลือกรูป แล้วบทบาทของช่างภาพจะมีแค่เอานิ้วกดชัตเตอร์เท่านั้นหรือ ..แต่ในงานศิลปะ ช่างภาพเจ้าของผลงานคือทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นทั้ง creative บรรณาธิการ ที่ปรึกษาพรรค และอื่นๆ เมื่อมีอิสระขนาดนี้ ทำไมต้องเลือกทางเดินที่ “ปลอดภัยไว้ก่อน” หรือทำไมต้อง “เดินตามกันไป”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในงานศิลปะ มานิตเลือกเดินทางอันตรายที่สุด นั่นคือการนำเสนอแนวคิดที่ต่างจากคนอื่น เมื่อทำต่างแล้ว ต้องมีคนค่าแน่นอน แต่ถูกค่าแล้วคุ้มหรือไม่ ..อย่างน้อยในห้าปีที่ผ่านมา เขาก็เป็นคนเดียวที่ถูกเชิญไปแสดงงานต่างประเทศบ่อยที่สุด นอกจากนั้นไม่ว่าคนที่ค่า คนที่ชม คนที่ได้ยินข่าว คนเหล่านั้นจำชื่อ มานิต ศรีวานิชภูมิ ได้ทั้งนั้น ซึ่งในความเป็นจริงความต่างที่กล่าวถึง ไม่ได้พิสดารอะไรเลย เพราะงานของมานิตบอกเล่าเรื่องราวใกล้ตัวเสมอ เช่น สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองที่เป็นอยู่ประจำวัน

แล้วศิลปะภาพถ่ายต้องเป็นเฉพาะเรื่องการเมืองด้วยหรือไม่จำเป็นเลย ถ่ายรูปหมาแมว พระอาทิตย์ตกดิน ได้ทั้งนั้น และในความเห็นของเขา ถ้าไปจะไปทางไหนก็ไปให้ถึงที่สุดของมัน ถ้าจะเน้นรูปความงามต้องไปให้งามอย่างที่สุด ต้องรู้จักกระบวนการ (ทางภาพถ่ายที่ถูกต้องตามหลักวิชา) แต่ปัญหาคือ พวกเราก็กังไม่มีใครไปถึงความงามตรงนั้นจริงๆ สวยพินๆ สวยกลางๆ สวยตามกันไป มันยังไม่พอที่จะสร้างรากฐานมั่นคงให้กับอนาคตศิลปะภาพถ่ายไทยได้ และไม่ว่าจะเลือกทางไหน ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ต้องขบคิดและทุ่มเพชิตให้ทั้งสิ้น ส่วนมานิต เลือกที่จะนำเสนอ งานภาพถ่ายเชิงความคิด (conceptual) มากกว่างานที่เน้นความงาม (เช่น Landscapes) และมุ่ง “ไปให้ถึงที่สุดของมัน” เช่นกัน

ความจริงแล้วมีศิลปินไทย (ที่มีชื่อเสียง) ที่ใช้ภาพถ่ายเป็นสื่ออีกหลายคน แต่มานิตเป็นคนเดียว (ในตอนนี้) ที่เติบโตมาจากสายงานภาพถ่ายโดยตรง ซึ่งจุดนี้เป็นข้อได้เปรียบ เพราะเขาเข้าใจในกระบวนการสร้าง รู้ถึงขอบเขตจำกัด รู้ว่าสามารถขยายข้อจำกัดเหล่านั้นออกไปได้อย่างไร และที่สำคัญคือ รู้ว่าจะนำเสนออย่างไรในแบบของภาพถ่าย แล้วให้ “คูดี” ในสายตาของคนที่อยู่ในวงการ ศิลปะ-ภาพถ่าย ในต่างประเทศ (ที่เป็นมืออาชีพจริงๆ) ถ้ามีความคิดดี แต่ไม่เข้าใจกระบวนการ งานที่ออกมามันก็หายกันไป อีกครั้งที่เราเห็นด้วยกับมานิต

ประสบการณ์ชีวิตเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญ นานมาแล้วเขาเคยทำงานโทรทัศน์เป็น Producer รายการ “ซีพีจรลงเท้า” ทำอยู่สามปี ก็ออกมาถ่ายภาพโฆษณา และเป็นสามปีของการรู้จักผู้คนหลากหลายวงการ เกื้อหนุนงานเชิงพาณิชย์เขาอย่างดี และเมื่อถึงจุดหนึ่ง (ประมาณปี 2543/2000) เขาก็หยุดทุกอย่างเพื่อทุ่มเทให้กับงาน Conceptual Photography..สำหรับมานิต ชีวิตเหมือนการทำสงคราม ซึ่งต้องวางแผนยุทธศาสตร์ ต้องเตรียมสะสมกำลัง ต้องรู้ว่าจะรุกจะถอยตอนไหน จะเดินทัพต่อไปอย่างไร ..ระหว่างที่ทำงานภาพถ่ายโฆษณา เขาไม่เคยลงทุนอะไรนัก มุ่งเก็บเงินอย่างเดียวด้วยเหตุผล ถ้าลงทุนไปแล้ว มันเป็นการระ เวลาจะถอยออกก็ถอยไม่ได้แล้ว ถ้ามีตึก มีพนักงาน เป็นภาระ ความรับผิดชอบทั้งนั้น จะถอยออกมายังไง เหมือนติดอยู่ในกับดัก แล้วจะออกมาทำงานศิลปะยังไง เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ทำให้มองกลับไปสู่งานศิลปะของเขา นับแต่ชุด สงครามไร้เลือด เป็น

ต้นมา งานเหล่านั้นมิได้เป็นเพียงภาพถ่ายวิพากษ์ ค่าทอสังคมธรรมดา แต่แฝงยุทธศาสตร์ที่บ่งบอกถึงความเข้าใจในจิตวิทยาชุมชน กระบวนการของสื่อมวลชน นักวิชาการ (ไทย-เทศ) เป็นอย่างดี¹²

3.2 ประวัติช่างภาพ Wang Qingsong

Wang Qingsong เกิดที่ประเทศจีนในปี ค.ศ. 1966 สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย “Sichuan Academy of Fine Art” ขณะนี้อาศัยและทำงานอยู่ในเมือง Beijing

3.2.1 ถ้อยแถลงจาก Wang Qingsong

ชีวิตที่รุ่งเรือง ถ้อยแถลงจาก ศิลปิน Wang Qingsong (2004)

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นเรื่องที่ประชาชนจีนให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก ประเทศเปลี่ยนไปคนในประเทศจึงเปลี่ยนไปด้วย ทุกคนมีความต้องการในความมั่งคั่งใหญ่โตสูงและดูเหมือนว่าจะพอใจในความสำเร็จมาจากการพัฒนาและปรับปรุงอย่างรวดเร็วซึ่งได้มาจากคำขวัญของชาว จีนที่ว่า “เปลี่ยนแปลงปีละ 1 ครั้ง,เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ภายใน 3 และเปลี่ยนแปลงให้ก้าวหน้ามาก ที่สุดใน 5 ปี ” (one change a year,one big change in 3 years,and one unidentifiable transformation in 5 years) ระบบทุนนิยมเป็นความทันสมัย ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเราเป็นประเทศเกษตรกรรม ในรอบสอง ทศวรรษเศรษฐกิจเป็นสิ่งสำคัญและประสบความสำเร็จอย่างสูง ยกตัวอย่างเช่น ถูกคัดเลือกให้จัดกีฬา โอลิมปิกฤดูร้อนในปี 2008 และจีนได้เข้าร่วมในองค์การการค้า โลก 2 กรณีนี้ทำให้จีนต้องติดต่อการประ เทศต่างๆอย่างใกล้ชิด ความร่ำรวยของจีนทำให้ผมมี แรงบันดาลใจอย่างใหญ่ หลงในการสร้างงาน ศิลปะ ผมใช้เทคนิคทางภาพยนตร์และปล่อยให้กล้อง บรรยายภาพความเป็นจริง และเข้าใจเรื่องราวของ ความร่วมสมัยสำหรับประเทศจีน ที่มี ประชากร ถึง 1 ใน 5 ของประชากรโลก จึงต้องมีการแก้ปัญหา ในหลายๆ เรื่อง เช่น เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย การคมนาคม ในด้านที่อยู่อาศัย การพัฒนาในด้าน ที่อยู่อาศัยทำให้มีการตั้งชื่อให้ทันสมัย เช่น “ Chinese Manhattan ” “ Modern SOHO ” “European Classic” ฯลฯ ในเรื่องอาหาร McDonald และ Pizza Hut เป็นที่รู้จักกันในยุโรปและอเมริกาว่าเป็นร้าน อาหารฟาสต์ ฟู้ดไม่มีอะไรมากกว่า ความรวดเร็ว และสะดวกในการรับประทาน แต่เมื่อมาอยู่ในจีน ร้านเหล่านี้ก็กลายเป็นร้านอาหาร ที่นิยมมาพบปะสังสรรค์กัน สำหรับผู้ที่นั่นปาร์ตี้ เชิญเพื่อนมางานวันเกิด และที่นัดพบกันของกลุ่มรัก ปรากฏการณ์นี้แสดงออกถึงความเป็นวัตถุนิยมซึ่งเลียนแบบมาจากชาวตะวันตก ดังเช่นช่วงเวลาที่เราเรียกว่าโลกาภิวัตน์ สิ่งนี้บ่งชี้ถึงการสรรเสริญชาวตะวันตก ซึ่งมันสร้างความ ขบขัน ในความแตกต่างของวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้วยความคิดนี้ ผมได้สร้างงานภาพถ่ายชื่อ “Thinker” (1998), “Prisoner” (1998), “Catcher” (1998) “Requesting Buddha series” (1999), “Can I cooperate with you” (2000), “Bath house” (2001), “forum” (2001) และ “Beggar” (2001) แก่นของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวจีนนั้น พระพุทธเจ้านำความรุ่งเรืองมาสู่ชาวจีนนานนับพันปี นำความ สุขและโชคลาภมาสู่ผู้คน เป็นแรงบันดาลใจให้จิตวิญญาณและสอน ให้ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วย การกระทำที่ดี พระพุทธเจ้าตั้งจุดมุ่งหมายสูงสุดที่การอุทิศตนเองอย่างไรก็ตามในกระแส สังคม เศรษฐกิจ การเคารพ พระพุทธเจ้าก็เปลี่ยนไป เป็นการยื่นมือออกไปเพื่อเงินและสินค้าที่ ต้องการ ไปถึงแต่ละจุดมุ่งหมาย ของ ปัญหาในแต่ละคน “Requesting Buddha series” เป็นตัวแทน ของสิ่ง สรีรภาพของปรากฏการณ์ ความอยาก ได้ ความเจ้าเล่ห์ และความฟุ้งเฟ้อ สิ่งที่อยู่ในใจของผม ก็คือ จุดยืน และจุดหมาย เกี่ยวกับปัญหาของชาวจีน ในประวัติศาสตร์ของเราดังเช่น ช่วงที่ผู้คนขาด ความคิด ผู้คนจะเริ่มเดาและสงสัยในฮีโร่ของ เราในอดีตที่ผ่านมา ผมต้องการจะจับช่วงเวลาที่จะมา บรรยายถึงการขาดความหวังจะถูกแทนที่ด้วยป้ายประกาศที่แสดงความต้องการในเงินและพลัง เพื่อเปรียบเทียบกับอดีตกับปัจจุบัน ผมได้นำงานชิ้นเอกชื่อ “Night revel of Han Xizai” ซึ่งเป็นงาน ศิลปกรรมภาพวาดโบราณที่ดีที่สุดชิ้นหนึ่งของจีน ภาพเขียนโบราณชิ้นนี้ สะท้อนชีวิตของคนในสังคมที่อยู่ในช่วงของการ เปลี่ยนแปลงการปกครอง พรรณนาชีวิตที่วิตก กังวลเกี่ยวกับปัญหาการปก ครอง ในระบบกษัตริย์ราชวงศ์ Han Xizai หลังจากที่เปลี่ยนการปกครองมา หลายราชวงศ์ปัญหาทางสังคมของจีนก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ด้วยความคิดที่มีต่อปัญหานี้ ผมได้สร้าง งานชื่อ “Night revel of Lao Li” ซึ่งเป็นภาพถ่ายสะท้อนปัญหาของชาวจีน โดยเฉพาะ

“Another Battle” (2001) ได้รับอิทธิพลจาก ภาพ snapp shots ของฮิวโรว์ในหนังสือสงครามเก่าๆ พุดถึงเรื่องราวของผู้พิทักษ์แผ่นดินของตนเอง ซึ่งผมเคยดูสมัยเด็ก บรรดาฮีโร่มีชีวิตเพื่อต่อสู้เพื่ออิสระ เหมือนหนังจีนใหม่ๆ เช่น “Landmine war” “3 Liberation wars” ฯลฯ ผมเคยฝันที่จะเป็นทหารเหมือนกันทุกวันนี้ เศรษฐกิจกลายเป็นสงครามแบบใหม่ที่พัฒนาอย่างรวดเร็วและรุนแรง ในสงครามนี้เราต้องเผชิญ หน้ากับความแตกต่างของ วัฒนธรรมความเจริญของจีนแบบเก่าและ ความเจริญจากตะวันตก ผมเรียก ความต่างนี้ว่าเป็นสงครามในอีกรูปแบบหนึ่ง ในการสู้รบนี้เป็นการป้องกันประเทศของเรา โดยปราศจาก เปลวไฟและปืน ผมให้ตัวเองเป็นผู้บัญชาการที่พ่ายแพ้มันดู เหมือนกับที่เราไม่มีทางที่จะเป็นผู้ชนะใน สงครามนี้เลย เมื่อคิดถึงอดีตที่สะท้อนออกมาพิจารณา ปัจจุบันของเราและสร้างภาพอนาคตของเรา ผมหารูปปั้นที่ทันสมัยและบ่งบอกถึงประวัติศาสตร์ของเรา แต่ไม่ว่าอย่างไรผมสงสัยในสิ่งที่เป็ความ สำเร็จของพวกเขาและสิ่งที่เราคาดหวัง ด้วยความสงสัยนั้น ผมวาดภาพตัวเองเป็นผู้สังเกตการณ์ใน Triptych work ตั้งชื่อให้ว่า “Past present and futuve” (2001) ผู้เป็นแบบถูกไล่ลงด้วยโคลนสีเงินสีทอง สืบบ่งบอกการเปลี่ยนแปลงของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กาลเวลา จากยุคปฏิวัติถึงยุคเจริญก้าวหน้าทันสมัย และอนาคตที่เราอยากให้เป็นไป บางแห่งในจีนยังคงมีอนุสาวรีย์ของคอมมิวนิสต์ให้ได้พบเห็นอยู่ ผมหวังให้ความสำเร็จของงานนี้มีผลสะท้อนถึงประวัติศาสตร์ของอดีต การสร้างใหม่ของปัจจุบันและความงามของอนาคต (past,present and future 2001) ในหน้าหนาวปี 2000 มีสร้างงานชุด China mansion (120x1200 cm) และ Romantique (120x650 cm)งานนี้ทั้งคู่ถ่ายใน Beijing movie studio ขนาดกว้างกว่า 19,000 ฟุต สตูดิโอนี้สร้างขึ้นเพื่อถ่ายหนังที่มีความสำคัญๆ เช่น ทีมถ่ายทำ ภาพยนตร์เอง kill bill “China Mansion” สรุปลักษณะความคิดของสังคมชาวจีนท่ามกลางกระแสเวทีโลกาภิวัตน์ ประเทศจีนกระตือรือร้นเกี่ยวกับการเชิญชาวต่างชาติผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจ, เทคโนโลยี,สถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมเพื่อเข้ามาสนับสนุนและแนะแนวทางในแผนการที่ทันสมัยชาวต่างชาติเหล่านี้ช่วยสร้างสรรค์โอกาสที่ดีทางด้านเศรษฐกิจและนำวิคิดใหม่ๆ ให้กับประเทศจีนอย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมและสังคมสิ่งนี้ทำให้ผมถ่ายภาพ ChinaMansionในตอนเริ่มผมให้แบบเล่นเป็นชาวต่างชาติล้อเลียนการวางท่าในงานภาพวาดของ Ingres,Courbet,Manet,Gauguinและศิลปินอีกมากผมอยากให้แบบสื่อสารผ่านสรรดรรชและสังคมชาวจีนด้วย ในทางซ้ายของภาพเจ้าของบ้านสวมเสื้อเขียนว่ายินดีต้อนรับแต่ทางขวามือ ผู้รักษาความปลอดภัยที่ดูเหมือนโจร ชัดขวางผู้มีเกียรติให้อยู่ในพื้นที่ๆ จำกัดและทิ้งของมีค่าไว้ใน mansion ของเจ้าบ้าน Romantique เป็นการรวมครึ่งหนึ่งของสวรรค์ของชาวตะวันตกและครึ่งหนึ่งของตะวันออกในทางศาสนา ซึ่งมีใบไม้พลาสติก ผลไม้ ดอกไม้ ประดับอยู่ มีบ่อน้ำที่ใส่น้ำแข็งแห้งไว้เป็นวิวที่ดูแล้วรู้สึกถึงความสุขปลอมๆ ในสวรรค์ที่ดูโกหกแต่ถูกสร้างอย่างสวยงาม แบบถูกวางท่าทางแบบภาพเขียนของงานจีนเอา ของจิตรกรชาวตะวันตก และมี สาวชาวจีน พระพุทธเจ้า เจ้าหญิงที่สวยงามมีสาวชาวตะวันตก มีชายชาวตะวันออกและเด็กหญิงเล็กๆ สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นได้ถึงความขัดแย้งทางด้านภาษาสากลซึ่งอาจไม่เข้าใจกัน ผู้คนเหล่านี้ มีความสุข สันติ ในการสื่อของภาพ Romantique คือ การบังคับ สบสน วนวย ความสุขปลอมๆ ในสรรค์ที่คนเป็นผู้สร้าง ถ้าหากผมความคิดที่สร้างขึ้นมาปลอมๆนี้เหมือนฝันกลางวันเหมือนฟองสบู่ “Competition” 2004 ผมจะลงไปที่พลังแห่งการโฆษณาและความเข้าใจผิดที่การโฆษณาสร้างขึ้นได้ ในฉากหลังที่คน 20 คน ต่อสู้อย่างบ้าคลั่งเพื่อทำเลที่ดีในการแปะป้ายโฆษณา ในตำแหน่งที่ดีที่สุดอันนี้ Brand หนึ่งปีนผู้ชนะ วันถัดมาผู้ต่อสู้อะไรตำแหน่งนั้นลงมาด้วยทำเลที่ดีกว่าป้ายโฆษณาใหม่ๆเพิ่มขึ้นและของเก่าร่วงลง ถูกฉีกเป็นชิ้นๆลงพื้นภายใต้ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ งานที่สองของผมชื่อ “Billbord” ผมยังคงสื่อเรื่องพลังของการโฆษณาต่อไป ผมใช้ป้ายที่มีตัวอักษรหิม่าว่า “Art work of wang Qvgsong” ไปในป้ายยักษ์ ี่งๆถนนรอบ Beijing ชีวิตดำเนินต่อไปภายใต้เงาของป้ายโฆษณา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยักษ์เหล่านี้ เราเปลี่ยนความคิดในการใช้ชีวิตโค่นทำตามภาพลักษณ์ที่ถูกกำหนดจากภาพในโฆษณาหรือไม่? คำที่ใช้ในโฆษณามีพลังในการดึงดูดสายตาของเราแค่ไหนการโฆษณาและความจริงทั้งหมดนี้ ผมหวังให้งานถ่ายภาพของผมเป็นพยานยิ่งกว่านั้นเป็นการแสดงออกในเชิงไม่พอใจของประชาชน จีนในเวลานี้ที่มีการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆในสังคมและความเป็นตัวเองของชาวจีน โดยใส่เรื่องราวไปในภาพทัศนคติต่อสังคมปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงตามกระแสแห่งเวลา ถ้างานของผมสามารถจัดหาผลสะท้อนมาสนับสนุนเพิ่มขึ้นเพื่อให้คนอื่นๆ มีความสุขมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงาน

4.1 ข้อมูลและความเป็นมาในการสร้างงาน

ข้าพเจ้าได้รู้จักกับผู้หญิงใกล้ชิดถึงสามคนที่มีพฤติกรรมแปลกๆในการเล่น Internet ทั้งสามหน้าตาจัดว่าไม่ค่อยตรงสเป็คหนุ่มไทยนักบางคนรูปร่างอ้วนมาก บางคนผิวคล้ำ แต่ข้าพเจ้าได้พูดคุยคุย พวกเธอก็ปกติดี ทั้งสามคนมี blog ของตัวเอง และมี blog ที่ใช้รูปสาวสวยคนอื่นมาเล่นเป็นตัวเอง โดยที่เจ้าของรูปที่ถูกแอบอ้างนั้น ไม่รู้ตัว หนึ่งในสามคนนี้ใช้รูปสาวเกาหลีไปเลย และคุยกับเพื่อนข้าพเจ้าอยู่ 2-3 เดือน ตกกลางเป็นแฟนกันเรียบร้อย แต่ไม่เคยเจอกัน แต่ก็คุยกันทุกวันทางโทรศัพท์และ msn มีอยู่วันหนึ่งเพื่อนผู้ชายของข้าพเจ้าได้โทรมาถามว่า ข้าพเจ้ารู้จักผู้หญิงคนไหนใหม่ ที่เป็นเพื่อนของ น.ส. A.. น.ส.B..... เมื่อถามได้ความสืบไปสืบมาเขาจึงเล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึง เรื่องราวทั้งหมดว่าผู้หญิงที่ข้าพเจ้ารู้จักคนนี้เอารูปสาวเกาหลีมาหลอกคุยกับเขา มาตกลงคบกัน ทำให้ฝ่ายชายเสียความรู้สึกอย่างมากถึงขั้น โกรธแค้นที่โดนหลอก ส่วนผู้หญิง อีกคนในสามคน ที่ข้าพเจ้าพูดถึง ถึงกับแกล้งข้าพเจ้าโดยการสวมรอยเอารูปคนอื่นมาใช้ แล้วแหย่ผู้ชายที่ข้าพเจ้าชอบ อยู่ไปเลย พอผู้ชายที่ข้าพเจ้าชอบอยู่สนใจเธอ เธอก็โทรมาเยาะเย้ยเหมือนเป็นผู้ชนะทั้งๆที่ตัวจริงของผู้หญิงคนนี้ก็ เป็นคนที่ข้าพเจ้ารู้จักดีทั้งรูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอ ข้าพเจ้าคิดว่าชีวิตจริง เธอคงทำไม่ได้ ให้เธอสวยและมีความสุขในโลกไซเบอร์ก็ดีเหมือนกัน เธอจะได้ปลดปล่อยบ้าง สนองค้นหาของตัวเอง... นี่คือการมาของแรงบันดาลใจในการสร้างงานชิ้นนี้ของข้าพเจ้า

4.1.2 การนำเรื่องราวมาตีความเป็นสัญลักษณ์เพื่อใช้ในงาน

ข้าพเจ้าถือการเสียดสีกลุ่มผู้หญิงเหล่านี้ผ่านตุ๊กตาบาร์บี้ หากเคยเล่น blog มาบ้างจะรู้ว่าผู้หญิงในblogจะหน้าตาดีสวยน่ารักเกือบทุกคนและมุมที่ทำให้พวกเธอดูดีนั้นเป็นที่เรียกกันว่า”แอ็บแบ๊ว”เนื่องจากทุกๆคนสวยเหมือนกันหมดข้าพเจ้าจึงใช้ตุ๊กตาบาร์บี้เพราะหน้ามันเหมือนๆกันทุกตัว ทุกตัวอิมแอม และสวย หุ่นดี แต่มันก็เป็นแค่ตุ๊กตาพลาสติก เหมือนคนที่สวยแต่ในรูป หรือสวย ปลอมๆ เพราะปรับภาพ ปรับแสง ลบสิวมาแล้ว หรือเอารูปคนอื่นสวยๆมาแทนตัวเอง มันก็คล้ายๆ กับสิ่งที่ไม่จริง ของปลอม การหลอกหลวง ข้าพเจ้าจึงคิดว่าการใช้ตุ๊กตาบาร์บี้อันเป็นความสวยในแบบที่เด็กสาวหลายคนใฝ่ฝันนั้นมาเป็นตัวแทนคู่ก่อนข้างเหมาะสมในแง่ของสัญลักษณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การแทนลักษณะของวัยรุ่นในปัจจุบันผ่านตุ๊กตา

เนื่องจากผู้หญิงที่ติดInternetนั้น ไม่ได้มีลักษณะภายนอกที่มีเอกลักษณ์ตายตัว เพราะการติดInternetนั้นมาจากความต้องการทางจิตใจ ความต้องการพักผ่อน แสดงออก คลายเหงา คลายเครียด ดังนั้น ไม่ว่าจะใครก็ติดInternetได้ ทั้งสาวนักเรียนพานิชย์เด็ก โรงเรียนนานาชาติ เด็กเรียน เด็กแว้น สาวไทยสาวฝรั่งในทุกสังคมย่อมมีคนที่มีโลกส่วนตัวในInternet ได้ทั้งนั้นข้าพเจ้าจึงตกแต่งเติมบุคลิกและหน้าตาของตุ๊กตาให้ออกมาเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้หญิงต่างๆที่มีเอกลักษณ์ชัดเจนสามารถพบเห็นได้ทั่วไปในปัจจุบัน ดังต่อไปนี้

4.2.1 เด็กแว้น

สาวประเภทนี้มักจะพบเจอได้ตามร้านInternetต่างๆไป มีกริยามารยาทที่ดูก้าวร้าวรุนแรง พูดจาเสียงดัง แสดงออกด้วยวาจาจะฉานและท่าทางที่ดูกำกั้นรุนแรง มั่นใจในตัวเองสูง ไม่เกรงกลัว ใคร เป็นที่รู้กันว่าสาวประเภทนี้ชอบผู้ชายที่ขับรถมอเตอร์ไซค์ซิ่งๆ ผาดโผน เสียงบิดมอเตอร์ไซค์ แว้นๆ! เป็นที่มาของคำจำกัดความว่าเด็กแว้น ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าสาวสก็อย พวกเธอมักจะชอบเล่น เกมออนไลน์ และแชต หาเพื่อนคุย

4.2.2 เด็กแนว

สาวประเภทนี้มักจะสังเกตได้ง่ายจากการแต่งกายไม่ว่าจะเป็นแนวไหนแต่หากแต่งกายมากกว่าปกติเช่นมีเครื่องประดับเสริม สีสันทันดูฉูดฉาด ทันสมัยบ้าง ย้อนยุคบ้าง เท่บ้าง หวานบ้าง แต่ต้องไม่เหมือนใครแต่ก็ไม่ถึงกับบ้า สาวประเภทนี้ ไม่ว่าจะแต่งแบบไหนเราเรียกรวม เป็นลักษณะใหญ่ๆว่า เด็กแนวหรือสาวแนว มักจะอยู่ในกลุ่มของผู้ที่สนใจในศิลปะ แฟชั่น คนตรี สาวๆกลุ่มนี้ มักใช้Internetเพื่อการแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง มักจะพบเจอได้ในเว็บไซต์ที่เป็น Blog ที่เป็นพื้นที่ฟรีอย่าง”hi5” และ”my space”

4.2.3 เด็กแอ็บแบ๊ว

สาวประเภทนี้มักจะแสดงออกไปในทางที่น่ารักอ่อนหวานดูเป็นเด็กไร้เดียงสาเหมือนสาวญี่ปุ่น แต่ด้วยท่าทาง หน้าตา ที่ดูตลกจริตมากเกินไป สาวๆกลุ่มนี้จึงถูกนิยามว่า แอ็บแบ๊ว โดยเป็นคำที่มาจากบุคคลเพศที่สาม ซึ่งเป็นคำที่พูดในเชิงเสียดสี หมั่นไส้ เพราะท่าทางที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ หรือไม่เหมาะสมกับวัย หรือลักษณะทางกายภาพที่ไม่เหมาะสมไม่ควรแอ็บแบ๊ว ที่มาของคำๆนี้มาจากคำว่า แอ็บ ที่หมายถึงการแสร้งทำ และแบ๊ว มาจากคำว่าบ๊องแบ๊ว ซึ่งเรามักเรียกเด็กๆที่น่ารักๆว่าดู

บ๊องแบ้ว นำร่อนำเอ็นดู สาวแสบแบ้วมักจะชอบทำดาโตๆและยิ้มอย่างสดใสเวลาถ่ายรูปมาลงใน Internet

4.2.4 สาวไอโซ

สาวๆกลุ่มนี้มีการแสดงออกที่ดูดีมีมารยาทแต่งกายมีรสนิยมมักจะมีข้าวของเครื่องใช้แพงๆ มาถ่ายรูปลงใน Internet แต่มันเป็นเพียงแค่การแสดงออกทาง Internet เราไม่รู้ว่าชีวิตจริง พวกเธอ จะมาจากชาติตระกูลที่จริงจังหรือไม่ หรือสาว ไอโซจริงๆนั้นจะมีที่ติด Internet เบ้างหรือไม่ หรืออาจ จะแค่แสบ ไอโซหลอกตัวเองและผู้อื่นใน Internet ก็ได้

4.3 การนำลัทธิศิลปะป๊อปอาร์ตมาใช้งาน

ศิลปะป๊อปอาร์ตมีความโดดเด่นในเรื่องของการนำสิ่งของต่างๆ ไปที่คนรู้จักกันดีและพบเห็น ได้บ่อยในชีวิตประจำวันมาสร้างเป็นงานศิลปะมักจะใช้สีสันทันที่ดูฉูดฉาดเรื่องราวของภาพที่ดูแล้ว เข้าใจง่ายไม่ซับซ้อนข้าพเจ้าจึงนำวิธีคิดเช่นนี้มาใช้ในงานถ่ายภาพของข้าพเจ้าข้าพเจ้าคิดว่าในยุคนี้ เป็นยุคของการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นใครที่ไหนต่างก็มีคอมพิวเตอร์และรู้จักคอมพิวเตอร์แม้แต่คนที่ดู ไม่ สนใจในการศึกษาและเทคโนโลยีก็ยังใช้คอมพิวเตอร์ได้หากสังเกตดูจะพบว่าร้านอินเทอร์เน็ตเพื่ กาศาพนั้นเกิดขึ้นใหม่เรื่อยๆอย่างมากมาย และกระจาย ไปตามต่างจังหวัดต่างๆ คอมพิวเตอร์จึง เป็น สิ่งที่เรียกได้ว่าเป็น”Pop Culture” ค่าบริการต่อชั่วโมงก็ถูกลงจึงเป็นที่นิยมต่อผู้คนทุกเพศทุกวัย อินเทอร์เน็ตนั้นความจริงเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์มากเป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ขนาดใหญ่เพียงแค ่ใช้นิ้วคลิกก็หาสิ่งที่ต้องการได้ แต่หากใช้ในทาง ที่ผิดหรือรู้เท่าไม่ถึงการ ก็เกิดโทษได้เช่นกันทั้ง การโดนล่อลวง ไป กระทำอนาจาร การถูกหลอกชิงทรัพย์ และที่สุดอาจเกิดเหตุร้ายแรงถึงขั้น เสียชีวิตได้ ดังที่มีปรากฏเป็นข่าว

4.4 การนำเรื่องราวมาสื่อผ่านกระบวนการถ่ายภาพ

ข้าพเจ้าได้มีความคิดว่าการกระทำของสาว ๆ กลุ่มนี้นั้นมันดูไร้สาระ ข้าพเจ้าจึงอยากจะเล่า เรื่องราวเหล่านี้ออกมาผ่านการถ่ายภาพ โดยกำหนดเรื่องราวที่อยากจะเสียดสีไว้ 6 หัวข้อดังนี้คือ

(1. ไฟไหม้(Fire)

(2. น้ำท่วม(Deluge)

(3. Hi5

(4. Myspace

(5. จักรวาลของฉัน(the world is in my way)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(6.ขยะ(Rubbish)

4.4.1 ไฟไหม้(Fire)

ข้าพเจ้าต้องการเสียดสีสาว ๆ ที่หมกมุ่นแต่กับInternet โดยสร้างสถานการณ์ว่าขนาดเกิดเหตุไฟไหม้บ้าน พวกเธอยังไม่สนใจที่จะรับรู้ถึงความเป็นไปต่างๆ ข้าพเจ้าจึงสร้างภาพนี้ขึ้นมาล้อเลียนว่า หากเกิดเหตุเพลิงไหม้สันชาตญาณของคนส่วนใหญ่จะต้องหยิบของมีค่าติดตัวออกมาก่อน แต่หากเป็นพวกเธอคงให้ความสำคัญกับคอมพิวเตอร์เป็นอย่างแรก

4.4.2 น้ำท่วม(Deluge)

เรื่องราวที่ต้องการสื่อออกมาในภาพนี้เหมือนกับภาพไฟไหม้เพราะเวลาที่เราพูดถึงภัยธรรมชาติว่าไฟไหม้ มักจะตามด้วยคำว่าน้ำท่วมเสมอ

4.4.3.Hi5

เป็นweb siteที่นิยมมากในหมู่วัยรุ่นและเกือบจะทุกเพศทุกวัย เราสามารถเขียนเรื่องราวส่วนตัวนำภาพถ่ายของตัวเองไปลงในweb siteนี้ เพื่อให้เพื่อน คนที่รู้จักและไม่รู้จักทุกคนสามารถเข้ามาดูHi5ของเรา เมื่อดูแล้วสามารถแสดงความคิดเห็นต่อเราหรือพูดคุยทักทายได้โดยไม่ต้องทำความรู้จักกันมาก ทุกวันนี้ไม่มีใครไม่รู้จักhi5และวัยรุ่น80%มีHi5 ประเทศไทยเป็นชาติที่มีผู้เป็นสมาชิกweb site Hi5เป็นที่2ของโลกรองจากอเมริกา ข้าพเจ้าตั้งคำถามว่ามันจำเป็นแค่ไหนที่เราต้องมีHi5 ข้าพเจ้ารู้สึกแยที่เห็นเด็กผู้หญิงอายุประมาณ10-12ซึ่งอยู่ในวัยประถมคุยจิบกับเด็กผู้ชายผ่านhi5นี้ข่าวตอนนี้ที่ออกเกี่ยวกับHi5นอกจากการล่อลวงเพื่อกระทำการอาชญากรรมแล้วยังมีการขายบริการผ่านweb siteนี้อีกด้วย ข้าพเจ้าคิดว่ามันใช้ประโยชน์จากweb siteนี้ในทางที่ผิดจริงๆ บ่งบอกถึงความเสื่อมในสังคมวัยรุ่นยุคปัจจุบัน

4.4.4 My space

เป็นblogส่วนตัวคล้ายๆHi5แต่ดูมีประโยชน์มากกว่า เพราะเราสามารถแสดงผลงานที่เราทำอยู่ให้คนที่สนใจเข้ามาติชมได้เช่นการวาดภาพ ถ่ายภาพ ออกแบบเสื้อผ้า สิ่งที่คุณสร้างสรรค์ต่างๆ หากเราเล่นดนตรีเราสามารถนำเพลงของเราลงในMy spaceของเราใครเข้ามาฟังก็จะติหรือชม วงดนตรีบางวงก็สร้างชื่อเสียงจากMy space แต่ก็มีพฤติกรรมแย่ๆของบางคนบางกลุ่มเช่น ผู้หญิงบางคนใส่ชุดชั้นในตัวเดียวถ่ายรูปอวดใครก็ตามที่อยากดู ทุกคนสามารถเข้าไปดูได้ในMy spaceของเธอ(ที่จริงบุคคลแบบนี้ในHi5ก็มี) เมื่อพิจารณาจากความรู้สึกส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าจึงสร้างเรื่องราวเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของภาพนี้ว่า My space แปลตรงตัวว่าพื้นที่ของฉัน แต่มันคงเป็นเหมือนห้องส่วนตัวของผู้หญิงที่ชอบอวดเรือนร่างตัวเอง(หรือเอารูปคนอื่นมาอุปมาว่าเป็นตัวเอง) โดยไม่สนใจว่าในห้องจะมีคนอื่นอยู่ด้วยหรือไม่เพราะเป็นห้องส่วนตัวอยากทำอะไรก็จะทำแก้ผ้าก็ไม่ต้องอายใครเพราะนี่คือพื้นที่ส่วนตัวของฉัน

4.4.5 จักรวาลของฉัน(the world is in my way)

ข้าพเจ้าต้องการให้ภาพนี้เป็นเรื่องราวต่อเนื่องจากภาพ Hi5 และ My space สิ่งที่ต้องการสื่อคือหากเราไปหมกมุ่นมีความสุขกับสิ่งพวกนี้มานานๆเราก็เหมือนไปมีชีวิตอยู่ในโลก internet ซึ่งโลก internet นี้จึงเปรียบเหมือนจักรวาลของฉัน

4.4.6 ขยะ(Rubbish)

สิ่งที่มาที่ข้าพเจ้าต้องการสื่อในภาพสุดท้ายนี้คือ สิ่งที่ผู้หญิงที่หมกมุ่นในโลก internet ทำ ทั้งการแก้ผ้าโชว์ การเอารูปคนอื่นมาอุปมา การแต่งรูปให้สวยเกินจริงเพื่อดึงดูดเพศตรงข้าม หรือต้องการเป็นที่รู้จักในสังคม internet ข้าพเจ้าคิดว่ามันคือเรื่องไร้สาระเหมือนขยะ เขาหรือเธอเหล่านั้นเสียเวลาหมกมุ่นมานานๆแต่ไม่ใช่ internet ในทางที่ถูกที่ควรดังนั้นจึงไม่เกิดประโยชน์ใดๆกับตนเอง ข้าพเจ้าสงสัยว่าเมื่อเวลาผ่านไปสาวๆที่ชอบโชว์เหล่านั้นจะละอายหรือไม่กับสิ่งที่ทำ หากพ่อแม่ของเธอมาเห็นภาพ ไปเปลือยของลูกสาวเธอจะรู้สึกอย่างไร

บทที่ 5 การทำงานจริง

5.1 ขั้นตอนการทำงาน

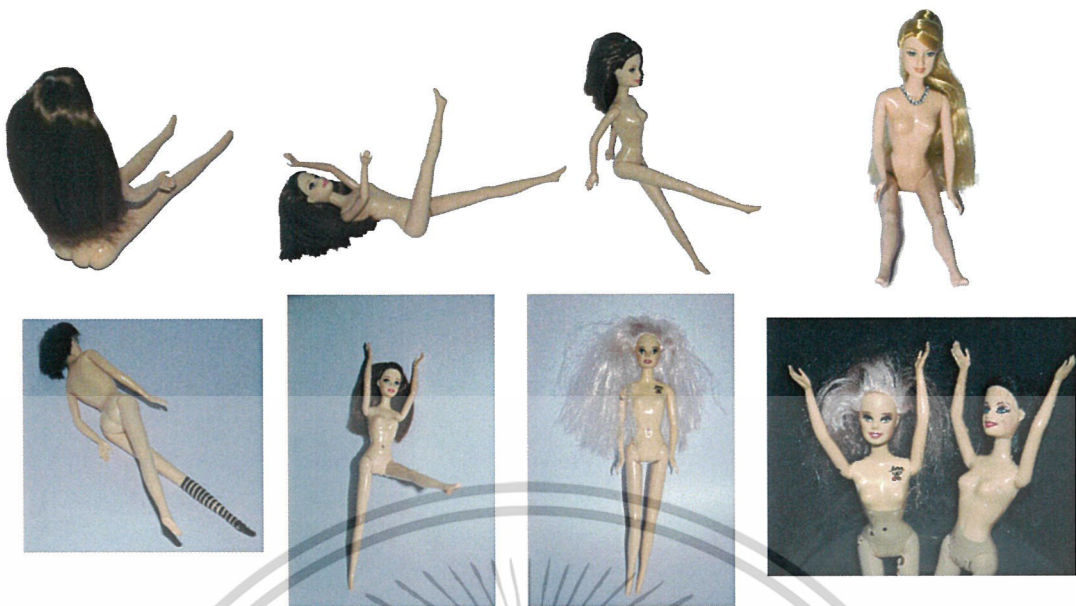
หลังจากที่ได้สรุปความคิดออกมาเป็นภาพโดยรวมแล้ว ช่างเจ้าจึงถ่ายภาพตุ๊กตาเก็บไว้ในหลายๆอิริยาบถจำนวนมากกว่าสองร้อยภาพ จากนั้นจึงเริ่มถ่ายแยกชิ้นส่วน โดยแบ่งสิ่งที่จะต้องถ่ายตามหัวข้อของภาพ เขียนรายการใส่กระดาษก่อนว่าในหนึ่งภาพต้องถ่ายอะไรบ้าง ทั้งฉากหลังที่เป็นบ้าน จอคอมพิวเตอร์ ถึงขยะ ตามรายการที่เรียงไว้ จากนั้นเริ่มทำจากฉากหลังก่อน แล้วนำตุ๊กตาที่ตกแต่งตัดต่อด้วยโปรแกรมphoto shopมาประกอบเข้าไปในภาพ เมื่อเลือกตุ๊กตามาใส่ในภาพเพื่อสร้างเรื่องราวเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนสุดท้ายนำทุกภาพมาปรับแสงและสีเพื่อคุมให้ภาพอยู่ในmood and toneเดียวกัน

5.2 ตัวอย่างชิ้นส่วนต่างๆที่ใช้ประกอบในการสร้างภาพ

ตัวอย่างตุ๊กตา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

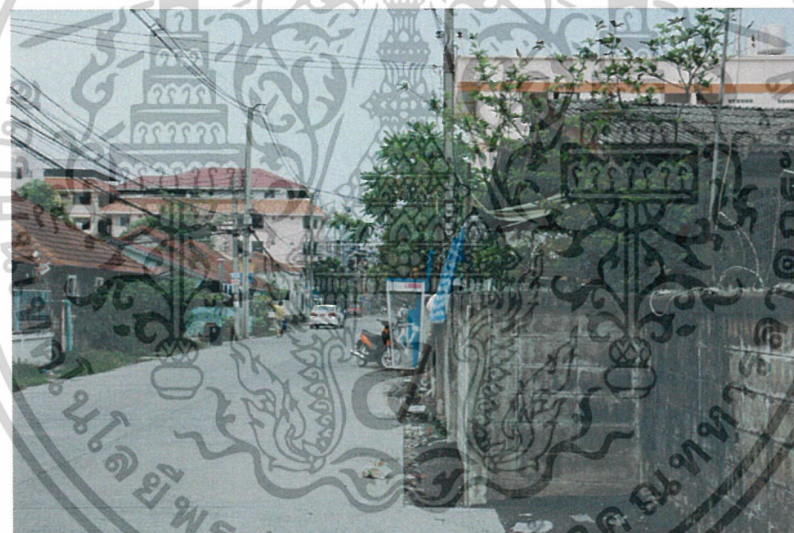

ภาพเบ็กราวด์ก่อนตกแต่งด้วยphotoshop
 ภาพนี้ใช้ในภาพไฟไหม้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพนี้ใช้ในภาพน้ำท่วมและhi5

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตเห็นาไปไซ่ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพนี้ใช้ในภาพยนตร์

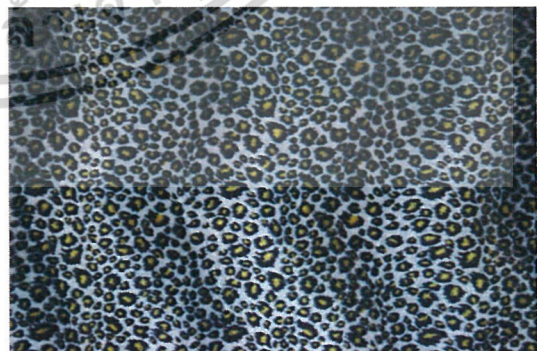

ภาพอุปกรณ์คอมพิวเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการตกแต่ง

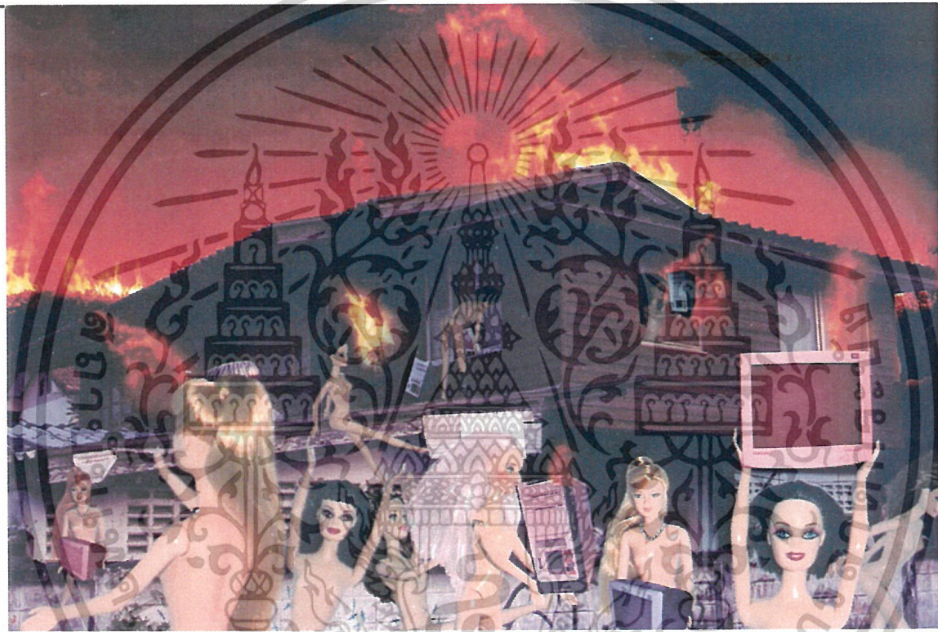

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ผลงานสำเร็จ

6.1.1 ชื่อภาพ “ไฟไหม้”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.2 ชื่อภาพ “น้ำท่วม”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.3 ชื่อภาพ “HI5”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.4 ชื่อภาพ “My space”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.5 ชื่อภาพ “จักรวาลของฉัน(Universe)”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.6 ชื่อภาพ “ขยะ(Rubbish)”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการทำงาน

หลังจากเสร็จสิ้นการสร้างงานชิ้นนี้แล้ว ข้าพเจ้าได้ฝึกวิธีการคิดอย่างเป็นระบบ ใช้วิธีตัดทอนความคิดหรือเพิ่มเติมความคิดเข้าไปในภาพ เพื่อให้ภาพที่ออกมานั้นเหมาะสมตรงตามสิ่งที่ต้องการสื่อสารออกไป หลังจากแก้แล้วแก้อีก ผลสรุปของมันจึงออกมาเป็นภาพถ่ายชุดนี้

7.2 ปัญหาในการทำงาน

1. ปัญหาในการทำงานคือข้าพเจ้าไม่ถนัดในการใช้โปรแกรมต่างๆ จึงต้องเริ่มฝึกตั้งแต่แรก
2. ความคิดที่ต้องกลั่นออกมาเป็นภาพนั้น เป็นสิ่งที่ซับซ้อนมาก ต้องใช้เวลาในการคิดและทดลองหลายๆขั้นตอน
3. ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานไม่ดีงานจึงล่าช้ามาก

7.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรวางแผนที่ดีและทำให้ได้ตามนั้น
2. พื้นฐานในการใช้คอมพิวเตอร์มีประโยชน์ต่องานมาก
3. ควรปรึกษาพูดคุยกับผู้อื่นมากๆ โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษา
4. ฝึกการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ให้เคยชิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

“ชีวประวัติมนุษยีสัชฌมพู” ฌฐนลิน”. 48(15) : 59-60

“สงครามไร้เลือด (2540)” ฌฐนลิน”. 48(15) : 10-15

Manit Sriwanichpoom Biography, [Web Site]. เข้าถึงได้จาก:http://www.rama9art.org/manit_s/

บทความถ้อยแถลง”ชีวิตที่รุ่งเรือง”www.wangqingsong.com

บทความสร้างศัตรูและความคิดเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ” ฌฐนลิน”. 48(15) : 44-46

ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์. ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก, (กรุงเทพฯ : วาดศิลป์, 2547)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้แต่ง

นางสาวอัญรัตน์ ต้นศิริ เกิด 30 ตุลาคม พ.ศ. 2527

การศึกษา

- ประถมศึกษาที่ โรงเรียนประสาทวิทยานนทบุรี
- มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนศรีบุญยานนท์
- มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี
- ปีการศึกษา 2547 ได้เข้าศึกษาในสาขาการถ่ายภาพ ภาควิชาศิลปะศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้